

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

לפני: כב' השופט הבכיר (בדימוס) נתן זלוצ'ובר – אב"ד

כב' השופטת דינה כהן

כב' השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה:

נגד

הנאשמים:

1. יניב זגורי (עצור) ת"ז 025035536

ע"י ב"כ - עו"ד אביגדור פלדמן

2. אהרון (אריק) איטל (עצור) ת"ז 303023972

ע"י ב"כ - עו"ד משה יוחאי ועו"ד לירון אודסר

3. מיכאל (מור) מודזגברישווילי - משפטו הופרד (נשפט)

4. אליושה שלום - משפטו הופרד (נשפט)

5. שמעון שרביט - משפטו הופרד (נשפט)

6. משה רובין (עצור) ת"ז 036956332

ע"י ב"כ - עו"ד רועי אטיאס ועו"ד עינב יתח

7. עמיר בן שימול (עצור) ת"ז 027416809

ע"י ב"כ - עו"ד חיים אוחנה ועו"ד נס אוחנה

גזר דין

הקדמה

בהכרעת הדין קבענו, ש"תיק זה משול לסרט פשע רע וקשה ביותר לצפייה, שעלילתו נכתבה בדם ע"י הרוע, הכעס והנקמה". מדובר בפרשה קשה מאוד של רצח עדים או מי שנגעו בדרך זו או אחרת בתיק בגינו נשפט בעבר הנאשם 1 או מקורבו אדם איטל – אחיו של נאשם 2.

בטרם נגזור את הדין, מצאנו לנכון, להביע את צערנו על הפגיעה הקשה במשפחות הנרצחים ולהביע הבנה לסבלם הקשה מנשוא.

נפגעי עבירה (גרושתו של מ' והורי המנוח טל קורקוס ז"ל) שזומנו ע"י התביעה להעיד – פעלו עפ"י הזימון והעידו אך לא הגיעו לכל דיון אחר ולא ליוו את ההליך.

מובן שהקטינים נפגעי העבירה – לא היו בבית המשפט לאורך כל ההליך אך אין צורך בהסברים בדבר הפגיעה הקשה שספגו ילדיה של דבורה ז"ל, שראו את אמם נרצחת ברכב בו היו איתה ותוך זמן קצר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

התייתמו גם מאב כשאביהם טל קורקוס ז"ל, נרצח. 4 ילדים נותרו יתומים מאם ומאב ויגדלו, יתחנכו ויתבגרו בצילה של הטרגדיה הקשה שנכפתה עליהם. הגם שהעדרם של נפגעי העבירה (משפחות הנרצחים) מהדיונים בלט, אנו "שמענו" אותם היטב, לא נתעלם מסבלם ונשמיע היום את קולם בגזר דין זה ובכך אולי נסייע להם ב"סגירת מעגל" כנקודת פתיחה לשיקום המיוחל.

כתב האישום, המונה 17 אישומים (מתוכם שני אישומים התייתרו נוכח הסדר הטיעון שנעשה עם הנאשמים 3, 4 ו-5 ומאישום נוסף הנאשם 1 זוכה), מגולל מסכת אירועים אחת, שיש לה **התחלה** (המועד בו העידו המנוחים נגד הנאשם 1 ואדם איטל), **אמצע** (המועד בו השתחרר הנאשם 1 ממאסרו) ו**סוף** (7.3.16, 6.4.17, 27.6.17 - המועדים בהם נרצחו דבורה, אלישע וטל, בהתאמה) ובבסיסה עומד מניע אחד המרחף על פני שלושת אירועי הרצח - **חרון אפו של הנאשם 1 ורצונו בנקמה בכל מי שקשור, לדעתו, בפגיעה כלשהי בו, במעמדו, במשפחתו, במקורבים לו ובחבורה העבריינית שלו.**

וכלשונו של הנאשם 1 - **"כל מי שנגע, כל מי ששם אצבע בתיק ימות..."** (ה"תיק" - הוא תפ"ח 1078/08 **מדינת ישראל נגד יניב זגורי ואח'** - התיק הקודם של נאשם 1 בו הורשע ונידון למאסר של כ-7 שנים, בין היתר, בשל עדותו של המנוח קורקוס, שהיה עד מדינה שם).

המדובר בפרשה אחת גדולה שניתן לחלק לשלושה פרקים מרכזיים כשבמרכזו של כל אחד מהם, אירוע רצח שבוצע על רקע המניע האמור לעיל:

הפרק הראשון בציר הזמן - רצח דבורה קורקוס ז"ל בתאריך **7.3.16 בבאר שבע** לאחר שנורתה כשהיא ישובה ברכבה ולעיני ילדיה הקטינים. סמוך לפני מועד זה שוחחה דבורה קורקוס עם טל קורקוס ממנו התגרשה קודם לכן, על אפשרות לחדש ביניהם את הקשר הזוגי. כמו כן, דבורה תמכה בכך שטל יעיד במשפט שהתנהל נגד נאשם 1.

הפרק השני בציר הזמן - רצח אלישע סבח ז"ל בתאריך **6.4.17**, בזמן שעבד בעסקו לממכר מזון **בנתניה**. אלישע סבח היה עד תביעה שהביא להתפתחות בחקירת רצח שבעקבותיה נדון אדם איטל, אחיו של נאשם 2, ל-2 מאסרי עולם.

הפרק השלישי בציר הזמן - רצח טל קורקוס ז"ל בתאריך **27.6.17 באשקלון** בעקבות הפעלת מטען חבלה שהוצמד לרכבו. טל העיד כעד מדינה נגד הנאשם 1 ומעורבים נוספים. בנוסף לאירועי הרצח, הורשעו הנאשמים בעבירות נוספות הנלוות להם.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

העבירות בהן הורשעו הנאשמים :

במסגרת פרשת רצח דבורה קורקוס : בגין האישום השני - רצח דבורה, הנאשמים 1, 6 ו-7 הורשעו בעבירה של רצח בכוונה תחילה – עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן : "חוק העונשין") (טרם תיקון 137).

במסגרת פרשת רצח אלישע סבח :

בגין האישום הרביעי - הנאשמים 1 ו-2 הורשעו בעבירה של ניסיון לרצח - עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, בעבירת נשק (נשיאה - אקדח) – עבירות לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין ובעבירה של זיוף שינוי זהות של רכב או חלק של רכב - עבירה לפי סעיף 413ט לחוק העונשין. בנוסף, הורשעו בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע (רצח) – עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

בגין האישום החמישי - הנאשמים 1 ו-2 הורשעו בעבירה של ניסיון לרצח - עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, עבירת נשק (נשיאה - מטען חבלה) – עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין ובעבירה של זיוף שינוי זהות של רכב או חלק של רכב - עבירה לפי סעיף 413ט לחוק העונשין. בגין האישום השישי - רצח אלישע סבח - הנאשמים 1 ו-2 הורשעו בעבירת רצח - עבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין (בטרם תיקון 137), עבירת נשק – (נשיאה) עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין ובעבירה של זיוף שינוי זהות של רכב או חלק של רכב - עבירה לפי סעיף 413ט לחוק העונשין.

במסגרת פרשת רצח טל קורקוס :

בגין האישום הראשון - הנאשם 1 הורשע בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע (רצח) – עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

בגין האישום השלישי - הנאשם 1 הורשע בעבירה של ניסיון לקשירת קשר לביצוע פשע (רצח) - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) + סעיף 25 לחוק העונשין.

בנוסף, הנאשם 1 הורשע בעבירה של הדחה בחקירה וכן בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע (רצח) - עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין ועבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

הנאשם 2 הורשע בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע (רצח) – עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

בגין האישום השביעי - הנאשמים 1 ו-2 הורשעו בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע (רצח) – עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

בגין האישום השמיני - נאשם 1 הורשע בעבירות נשק (עשיית עסקה בנשק) - סעיף 144(ב2) לחוק העונשין.

בגין האישום התשיעי - נאשמים 1 ו-2 הורשעו בעבירה של ניסיון לרצח - עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין ובעבירת נשק - (נשיאה) עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין.

בגין האישום העשירי - רצח טל קורקוס - נאשמים 1 ו-2 הורשעו בעבירה של רצח - עבירה לפי סעיף 300(2) לחוק העונשין (בטרם תיקון 137) ובעבירת נשק (נשיאה) - עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין.

הנאשם 2 הורשע גם בעבירה של השמדת ראיה - עבירה לפי סעיף 242 לחוק העונשין.

הנאשמים הורשעו בעבירות נוספות שעניינן ההתרחשויות לאחר מקרי הרצח:

בגין האישום האחד עשר, נאשם 1 הורשע בעבירה של שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

בגין האישום הארבעה עשר, הנאשם 2 הורשע בעבירות של שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי 244 לחוק העונשין.

בגין האישום החמישה עשר, הנאשם 1 הורשע בעבירה של הדחה בחקירה - עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין ובעבירה של הטרדת עד - עבירה לפי סעיף 249 לחוק העונשין.

בגין האישום השבעה-עשר, הנאשם 6 הורשע בעבירה של הדחה בחקירה - עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין, עבירה של הטרדת עד - עבירה לפי סעיף 249 לחוק העונשין ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

סיכום עובדות כתב האישום בהן הורשעו הנאשמים בהכרעת הדין:

אישום ראשון

הנאשם 1 הורשע בכך שקשר קשר עם מ' לרצוח את טל קורקוס, על רקע החלטתו של הנאשם 1 לרצוח את טל ואת דבורה כנקמה על עדותם כעדי תביעה בתיק קודם וכדי להרתיע עדים עתידיים בל יעידו נגדו.

במסגרת פגישה בין נאשם 1 ומ', הביע נאשם 1 כעס על כך שמ' סייע לדבורה לחזור להתגורר בבאר שבע וכן הלין בפניו על כך שעקב עדותם של טל ודבורה נגדו, שילם נאשם 1 שכר טרחה גבוה לסגוריו בתיק הקודם וביקש ממנו לפצותו בסכום זה בתמורה לויתור על כוונתו לרצוח את דבורה.

מ' הציע לרצוח את טל קורקוס תחת תשלום הפיצוי לנאשם 1 והשניים קשרו קשר לפעול יחדיו לרצוח את טל. הם איתרו את כתובת מגוריהם של הוריו של טל ותכננו שמ' יארוב לטל לאחר שחרורו מהכלא ויירה בו, כאשר נאשם 1 יספק לו אקדח ומשתיק קול לביצוע הרצח.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

אישום שני

הנאשמים 1, 6 ו-7 הורשעו בכך שרצחו את דבורה קורקוס בצוותא חדא. נאשם 1, שגמר אומר לרצוח את דבורה, קיבל מהעד מ' סכום כסף תמורת ויתור על כוונתו לרצוח את דבורה, אך למרות קבלת הכסף, נותר נחוש להרגה. הוא ארגן פגישת פיוס בינו לבין דבורה, במסגרתה דבורה נדרשה להגיד לו, כי אין בכוונתה לחדש את הקשר הזוגי עם טל ובתמורה, הוא יחוס על חיה. במקום זאת שלח למקום הפגישה המתוכנן את נאשמים 6 ו-7 שהגיעו לרכבה של דבורה, שבו שהו גם ילדיה והבת של מ', וירו בה למוות מטווח קצר.

אישום שלישי

הנאשמים 1 ו-2 הורשעו בכך שקשרו קשר לרצוח את טל קורקוס. הנאשם 1 הורשע בכך שניסה לקשור קשר עם מ' לרצוח את טל (ללא הצלחה). בנוסף, ניסה הנאשם 1 להניא את מ', בל ימסור פרטים המפלילים אותו בחקירה. נאשם 1, בהמשך להחלטתו להמית את טל, קשר קשר עם נאשם 2 ועם סמי מלול לרצוח את טל. נאשם 1 הורה לנאשם 2 לפגוש את מ' ולצרף אותו לקשר האמור. מ' נפגש עם נאשם 2, אך התחמק מהצטרפות לקשר בטענה שטל מוגן על ידי המשטרה, ובשל רצח דבורה שכבר התרחש. בעקבות האמור, ביקש הנאשם 1, באמצעות הנאשם 2 ממ' שיגיע לאומן שבאוקראינה להיפגש עמו. במהלך המפגש בין מ' לנאשם 1, הזהיר הנאשם 1 את מ' שלא "יעשה טעות" וימסור מידע שיפליל אותו ברצח דבורה והורה לו לשתף פעולה עם הנאשם 2 על מנת להביא למותו של טל. בהמשך, ניסה הנאשם 1 גם לצרף את מ' לקשר עם סמי מלול לרצוח את טל והגם שמ' נפגש עם סמי מלול, הוא סירב לשתף עמו פעולה ולהצטרף לקשר האמור.

אישום רביעי

הנאשם 1 והנאשם 2 הורשעו בכך שקשרו קשר וניסו לרצוח את אלישע סבח. הנאשם 1 צירף לקשר את עד המדינה והפגיש בינו ובין הנאשם 2 על מנת לקדם את הקשר. הנאשם 2 ועד המדינה אספו מידע על אלישע, תנועותיו ומקום מגוריו ועסקיו בנתניה, הנאשם 2 נשא אקדח שלא כחוק, הם זייפו לוחיות רישוי לרכב, ותכננו לירות באלישע סבח ולהביא למותו. בסמוך ל-6.4.17, עד המדינה והנאשם 2 עקבו אחרי אלישע ברכב הקאיה (עם לוחיות מזויפות) לנתניה. כשאלישע עצר ברמזור, ניסה נאשם 2 לצאת מהרכב כדי לירות בו, אך "עד המדינה" עצר אותו כשזיהה ניידת יס"מ בקרבת מקום. הם נמלטו לאחר שאלישע נכנס לחניון.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

אישום חמישי

לאחר כישלון ניסיון הרצח הראשון, ובמסגרת הקשר האמור עם נאשם 1, עד המדינה והנאשם 2 ניסו לרצוח את אלישע סבח באמצעות הנחת מטען חבלה מתחת לרכבו. עד המדינה אסף חומר נפץ מביתו של נאשם 5, ונאשם 2 הביא מערכת הפעלה. הם הרכיבו את המטען, הצמידו אותו לרכבו של אלישע בנתיניה והמתינו. כשאלישע נכנס לרכבו, עד המדינה הפעיל את המטען מרחוק, אך הוא לא התפוצץ. לאחר מכן, הם עקבו אחרי אלישע לביתו, פירקו את המטען ונמלטו.

אישום שישי

לאחר שני ניסיונות כושלים ובמסגרת הקשר האמור עם נאשם 1, החליטו עד המדינה והנאשם 2 לרצוח את אלישע סבח באמצעות ירי. הם תכננו את הרצח, חילקו תפקידים, וביום 6.4.17, בסמוך לשעה 21:30, הגיעו לעסק של אלישע בנתיניה ברכב עם לוחיות רישוי מזויפות. נאשם 2 חבש על ראשו את כובע הקפוצ'ון, עטה על פניו "חם צוואר" ועל ידיו כפפות, יצא מהרכב וצעד אל עבר העסק של אלישע. הנאשם 2 ירה 5 יריות בפלג גופו העליון ובראשו של אלישע מטווח קצר, וגרם למותו. לאחר מכן, נאשם 2 נמלט עם עד המדינה מהמקום, החליף את בגדיו והשליכם לפח השכונתי יחד עם לוחית הזיהוי המשוכפלת וזאת בכוונה למנוע את השימוש בהם כראיה. עד המדינה דיווח לנאשם 1 על הרצח בשיחת וידאו, ונאשם 1 הביע שביעות רצון ושלח לעד המדינה "לבבות" וכתבות אודות הרצח.

אישום שביעי

זמן קצר לאחר הרצח של אלישע סבח, קשרו נאשמים 1 ו-2 קשר לרצוח את טל קורקוס ואת לי (בתו של אלישע סבח). השניים צירפו את עד המדינה לקשר האמור. הקשר נרקם בתאילנד, שם נאשם 1 הורה לנאשם 2 ולאחר מכן לעד המדינה "לקפל" (להרוג) אותם, ואף לתכנן משא ומתן לשחרור גופתה של לי תמורת שחרורו של אדם איטל מהכלא. עד המדינה והנאשם 2 אספו מידע על טל ולי וניהלו מעקבים אחר טל.

אישום שמיני

במסגרת הקשר לרצח טל קורקוס, עד המדינה פנה לנאשם 1 בבקשה להשיג אקדח מהנאשם 3. בהתאם לכך, פנה נאשם 1 לנאשם 3 וביקש ממנו, באמצעות שיח מקודד ושימוש במילות הקוד "5000", שישג לו אקדח. נאשם 3 הסכים לספק לנאשם 1 אקדח, באמצעות עד המדינה ושלח את עד המדינה לתאם את קבלתו עם נאשם 4. נאשם 4 נפגש עם עד המדינה בנהריה, הראה לו היכן האקדח מוסתר, ועד המדינה לקח אותו.

אישום תשיעי

במסגרת הקשר עם הנאשם 1 לרצח טל קורקוס, עד המדינה והנאשם 2 ניסו לרצוח את טל קורקוס באמצעות ירי באקדח. לאחר שאספו מידע מעדת המדינה על הגעתו הצפויה של טל לדירת ההימורים

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

באשקלון, נאשם 2 ועד המדינה לקחו אקדח ממוקם מסתור. הם ארבו לטל מחוץ לביתה של עדת המדינה כדי לירות בו. כשטל יצא ונכנס לרכבו, הם דלקו אחריו ברכבם וניסו לצמצם את המרחק ומשלא הצליחו להתקרב מספיק לטל, בסמוך לביתו שבגן יבנה, ומחשש שיתגלו, הם עזבו וחזרו לאשקלון.

אישום עשירי

במסגרת הקשר לרצח טל קורקוס ועל מנת לממשו, עדכן עד המדינה את נאשם 2 בדבר כוונותיו לפתוח דירת הימורים באשקלון באמצעות עדת המדינה, ובאמצעותה להביא את טל אל הדירה ולאסוף מודיעין אודות תנועותיו של טל.

החלק הכללי - בתאריך 9.6.17 או בסמוך לכך, שוחח עד המדינה עם בת זוגו דאז ש' וביקש ממנה לפנות אל עדת המדינה בבקשה להפעיל לתקופה קצרה דירת הימורים באשקלון אשר אליה תזמין עדת המדינה את טל למשחקים בדירה. בתמורה לכך, ישלם לעדת המדינה סך של 50,000 ₪, וכן תגמולים כספיים נוספים. עדת המדינה נעתרה להצעה. בהתאם לאמור, בתאריך 9.6.17 פנתה עדת המדינה אל טל ומסרה לו, כי היא החלה להפעיל את דירת ההימורים והזמינה אותו ושחקנים נוספים לקחת חלק במשחקים בדירה. טל נעתר להצעה וממועד זה ועד ליום בו נרצח (27.6.17) נהג טל לפקוד את הדירה מעת לעת. במהלך תקופה זו, דיווחה עדת המדינה באופן תדיר ורציף לעד המדינה על המועדים בהם טל הגיע לשחק בדירה, עדת המדינה מסרה לעד המדינה פרטים אודות הרכב שבעלותו של טל, וכן, במהלך התקופה דיווחה עדת המדינה לעד המדינה על מועדי עזיבתו של טל את הדירה.

עובדות האישום העשירי בהן הורשעו הנאשמים - במסגרת הקשר לרצח טל קורקוס עם הנאשם 1, עד המדינה והנאשם 2 החליטו לרצוח את טל באמצעות מטען חבלה. עד המדינה והנאשם 2 השיגו מטען חבלה מנאשמים 3 ו-5 (נאשם 4 היה מעורב גם הוא בהספקה). הם הצמידו את המטען לרכבו של טל בחניית ביתה של עדת המדינה. כשטל נכנס לרכבו, נאשם 2 הפעיל את המטען מרחוק, מה שגרם לפיצוץ עז ולמותו של טל. לאחר הרצח, נאשם 2 ועד המדינה נמלטו מהמקום ונאשם 2 שרף את הכפפה שעטה על ידו, כאשר הפעיל את מטען החבלה. עד המדינה עדכן את נאשם 1 על הרצח, ונאשם 1 הגיב בשמחה.

אישום אחד-עשר

מיד לאחר רצח טל קורקוס, עד המדינה נמלט לסין על מנת להיפגש עם הנאשם 1. בהגיעו, הנאשם 1 אמר לעד המדינה שהוא עשה מספר טעויות שעלולות להפילם ברצח טל: האחת, הבטחת התשלום לעדת המדינה עבור חלקה, השנייה, הגעתם של עד המדינה והנאשם 2 לביתו של עד המדינה מיד לאחר הרצח והשלישית, בריחתו של עד המדינה לסין מיד לאחר הרצח.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

הנאשם 1 הורה לעד המדינה לא לשלם לעדת המדינה את מלוא הסכום שהובטח לה כדי ליצור סתירה בגרסאות ויצר עבור עד המדינה סיפור כיסוי שקרי להגעתו לסין מיד לאחר הרצח, בדמות פגישות עסקיות כגון פתיחת עמוד באינסטגרם למכירת בגדי מותגים מזויפים וכביכול עסקת הסטוק (כפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין) על מנת לייצר מצג שווא לפיו עד המדינה הגיע לסין בענייני עסקים. בנוסף, הנאשם 1 העביר כסף לנאשם 2 והורה לו למסור את הכסף לבת זוגו של עד המדינה על מנת שתעבירו לעדת המדינה, בעבור חלקה ברצח טל.

אישום ארבעה-עשר

בתאריך 16.7.17 הוצע לנאשם 2 לחתום על הסכם עד מדינה ונאמר לו כי בידי המשטרה ראיות הקושרות אותו לאירועי הרצח של טל קורקוס ואלישע סבח, אך הוא סירב להצעה. בתאריך 30.7.17 עד המדינה נפגש עם נאשם 2 ועדכן אותו בדבר השמועות שעדת המדינה חתמה על הסכם עד מדינה. נאשם 2 נלחץ וחשש שהדבר יביא להפלתו ובתאריך 31.7.17 נמלט מהארץ. עם שובו, בתאריך 28.8.17, הנאשם 2 שיבש הליכי משפט על ידי הסתרת מקום הימצאו, מסירת הנחיות שקריות לבני משפחתו (גינט, חן וניב) לגבי מקום הימצאו וסיבת היעדרותו, והוראה למחוק הודעות ומידע מהטלפון שלו. הוא גם ניסה לברר אם הוצא נגדו צו עיכוב יציאה מהארץ במטרה להימלט שוב, כל זאת כדי למנוע או להכשיל הליך שיפוטי ולגרום לעיוות דין.

אישום חמישה-עשר

נאשם 1 הורשע כי ביום 1.9.17, לאחר מעצרו של עד המדינה, הוא תיאם עם עו"ד זהבי ביקור בתא המעצר של עד המדינה. מטרת הביקור הייתה להעביר לעד המדינה מסרים המרמזים כי עליו להימנע ממסירת הודעה בחקירה, או לחילופין, למסור הודעת שקר המכחישה את מעורבותו של נאשם 1 באירועי הרצח. בנוסף, נתבקש עו"ד זהבי לדלות מעד המדינה מידע אודות חקירותיו במשטרה.

אישום שבעה-עשר

נאשם 6 הורשע כי ביום 12.4.18, בעת שמ' היה עצור בתחנת המשטרה בערד, הוא תיאם עם עו"ד גיא זהבי ביקור בתא המעצר של מ'. מטרת הביקור הייתה להעביר למ' מסרים מנאשם 6, לפיהם עליו להימנע ממסירת הודעה בחקירה או למסור הודעת שקר המכחישה את מעורבותו של נאשם 6 באירוע הרצח של דבורה.

הראיות לעונש

כראיות לעונש הגישה המאשימה את הרישומים הפליליים של הנאשמים, הצהרות נפגעי עבירה (אחות המנוחה ובתה הקטינה), על פי סעיף 18(א) לחוק זכויות נפגעי עבירה תשס"א-2001 ולביסוס העתירה לפיצויים כפי שיפורט בהמשך, גם תדפיסי קשרי משפחה של שלושת המנוחים.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

אשר לעבר הפלילי של הנאשמים – לכל הנאשמים הרשעות קודמות וכולם ריצו בעברם עונשי מאסר בפועל. בתמצית נאמר שלחובת נאשם 1 (יליד 1973), רישומים פליליים ללא הרשעה ועם הרשעה מבית המשפט לנוער, 20 הרשעות קודמות בעיקר בעבירות אלימות. לאורך השנים הוא ריצה 5 מאסרים בפועל, שהארוך מבניהם היה לתקופה של 6 שנים ו-9 חודשים בעבירות של קשר לפשע, הובלת נשק, סחיטה באיומים, הצתה ועוד (תפ"ח 1078/2008 מחוזי ב"ש שכבר הוזכר במסגרת הכרעת הדין).

לנאשם 2 (יליד 1989), 2 הרשעות קודמות (ריבוי עבירות) בעבירות סמים, איומים והטרדת עד ובעבר ריצה מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים.

לחובת נאשם 6 (יליד 1975), 9 הרשעות קודמות (ריבוי עבירות) בעבירות אלימות שונות (סחיטה באיומים, תקיפות שונות, שוד מזוין), החזקת מקום הימורים אסור, גרם מוות ברשלנות ועוד. לאורך השנים ריצה 7 מאסרים בפועל - הארוך מבניהם היה לתקופה של 3 שנים ו-6 חודשים.

לנאשם 7 (יליד 1974), 11 הרשעות קודמות (ריבוי עבירות) בעבירות סמים, עבירות אלימות שונות, הימורים אסורים, סחיטה בכוח ועוד. נאשם 7 ריצה 8 מאסרים בפועל, שהארוך מבניהם היה לתקופה של 36 חודשים.

תצהירי נפגעי עבירה

אחותה של דבורה ז"ל הגישה שני תצהירים. האחד נוגע לנזקיה שלה עקב מות אחותה והאחר אודות הנזקים שנגרמו לבתה הקטינה שהייתה ברכבה של המנוחה בזמן הרצח ובהיותה אז כבת 4.5 וכיום כבת 14. אשר לקטינה, מהתצהיר עולה כי מיום מותה של דבורה ז"ל הקטינה החלה לסבול מתופעות פיזיולוגיות ונפשיות קשות ושונות שמחמת צנעת הפרט לא נפרט כאן. בתמצית נאמר שמדובר במגוון נזקים שפגעו ופוגעים בקטינה במישורי חייה השונים: האישיים, המשפחתיים והחברתיים. חייה של הקטינה מתנהלים בקושי רב, היא אינה מסוגלת ליהנות מהנאות החיים, אף לא הפשוטות ביותר. בעקבות סבלה מאותו אירוע נדרשת הקטינה לטיפולים שונים מעבר להשגחה צמודה.

אחותה של המנוחה, על פי התצהיר, הייתה בת 26 במועד הרצח, הרה ואם לשלושה קטינים. לדבריה, מיד לאחר הירי באחותה היא נסעה במהירות לזירת הרצח שם ראתה את המראה הקשה. אחות המנוחה תיארה שלאחר הרצח היא נמנעה מדיבור ואכילה, חשה כאב פיזי עייפות וחוסר יכולת לתפקד עד כדי כך שהיא הפסיקה לעבוד. לדבריה, טופלה בריטלין בהמלצת רופא אך התמכרה לו ועברה הליך גמילה. בנוסף, לדבריה, היא אובחנה עם PTSD לצד אבחנות נוספות בתחום הנפש. תוארו גם סיוטי לילה ותופעות שונות שאינן מאפשרות לה להתנהל ביום יום באופן עצמאי, להתמיד בקשרים חברתיים ולהחזיק במקומות עבודה. עוד עולה מהתצהיר כי אחות המנוחה סובלת מחרדות, חסרת אמון בבני אדם ובאופן כללי הצהירה כי מאישה שמחה ומתפקדת הפכה לאישה מפוחדת המטופלת בתרופות באופן שוטף.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

עבירת הרצח - עונש מאסר חובה:

כפי שכבר צוין בהכרעת הדין כל אירועי הרצח התרחשו בטרם נכנס לתוקף תיקון 137 לחוק העונשין (10.7.19) ולכן הנאשמים הורשעו בעבירות רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין שהיה בתוקף עובר לתיקון הנ"ל. ההוראה קבעה כי דינו של הגורם בכוונה תחילה למותו של אדם הוא "מאסר עולם ועונש זה בלבד".

על הנסיבות בהן מצא כל אחד מן המנוחים את מותו עמדנו בהרחבה במסגרת הכרעת הדין. בין היתר, קבענו כי בכל אחד מאירועי הרצח התקיימו "הנסיבות המחמירות" המנויות בסעיף 301א לחוק העונשין בנוסחו דהיום. לכן, העונש בגין כל עבירת רצח יהיה מאסר עולם חובה, לפי הדין שחל לפני כניסתו לתוקף של תיקון 137 (ראו פירוט והרחבה בעמ' 807-815 להכרעת הדין, פרק הניתוח הנורמטיבי).

נציין בתמצית: בכל אירועי הרצח התקיימה הנסיבה המחמירה מושא ס"ק (1) כלומר: **"המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית"**. כל מעשי הרצח כונו כלפי מי שהיו עדים במשפט פלילי ונעשו כ"**פעולה עונשית במטרה להטיל מרות או מורא ולכפות אורחות התנהגות על הציבור**" ולכן התקיימו גם הנסיבות המחמירות הקבועות בס"ק (3) ו-(5) לסעיף 301א לחוק. זאת ועוד, בכל אירועי הרצח התקיימה הנסיבה המחמירה מושא ס"ק (9), כלומר: **"המעשה בוצע תוך יצירת סכנה ממשית לחייו של אדם אחר נוסף על הקורבן"**.

הרצח של דבורה קורקוס נעשה בירי מאקדח לעיני ילדיה ובתו הקטינה של העד מ' כשהם יושבים ברכב, ליד המנוחה. הרצח של אלישע סבח בוצע באמצעות ירי, במקום הומה אדם, כשבקרבת מקום העסק עומד ילד שנאשם 2 דחף בדרכו לבצע את הרצח, ולכן התקיימה הנסיבה המחמירה מושא ס"ק (9) לעיל. יסוד זה מתקיים גם באירוע הרצח של טל קורקוס, בו הופעל מטען חבלה בחנייה הסמוכה לבתי מגורים. כפי שנקבע בהכרעת הדין ניסיון החיים והניסיון השיפוטי מלמדים, כי רבים המקרים בהם נפגעים עוברי אורח תמימים באירועים כגון אלה.

בנוסף לאמור, קבענו בהכרעת הדין כי באירועי הרצח של דבורה קורקוס וטל קורקוס התקיימה גם הנסיבה המחמירה מושא ס"ק (7) – **"המעשה נעשה באכזריות מיוחדת, או תוך התעללות גופנית או נפשית בקורבן"**. בהכרעת הדין עמדנו בהרחבה על הנסיבות המגבשות את אותה "אכזריות מיוחדת" כמובנה בס"ק (7) לחוק. בקצרה, אכזריות מיוחדת, כמשמעותה בדין ובפסיקת בית המשפט העליון, פורשה ככזו שאינה מתמצה בעצם מעשה ההמתה, אשר מטבעו כרוך באכזריות; "אכזריות מיוחדת" מחייבת קיומה של פגיעה נוספת בקורבן, החורגת מן הסבל הטמון מעצם נטילת החיים המתבטאת בגרימת סבל מיוחד, פיזי או נפשי, ונבחנת ככלל מנקודת מבטו של הקורבן ובהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטיות (ע"פ 3168/19 אדלאו איילין נ' מדינת ישראל (26.1.22)).

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

מבחנים אלה התקיימו באירוע הרצח של דבורה קורקוס שנרצחה לעיני ילדיה, בעודה מודעת לנוכחותם ברכב, כאשר הרוצח כיוון את האקדח וירה 5 יריות בפלג גופה העליון וכאשר ילדיה ובתו של מ' ראו אותה נרצחת לנגד עיניהם. גם אירוע הרצח של טל קורקוס נעשה באכזריות מיוחדת כאשר הוא נשרף בעודו בחיים זועק לעזרה "אמא אמא" מבלי יכולת להושיעו.

נקדים ונבהיר את שנפרט בהמשך (בפרק הדן בנסיבות חריגות בחומרתן): "אכזריות מיוחדת" היא תנאי הכרחי, אך לא מספיק, לקיומן של נסיבות "חריגות בחומרתן" כמשמעות הביטוי בהוראת סעיף 30ב(א) לחוק שחרור על תנאי ממאסר, תשס"א-2001, שהוראתו קובעת: **"בית משפט שהרשיע אדם ברצח רשאי לקבוע, לעניין המלצה לקציבת עונש מאסר עולם, שאותו אדם ביצע את המעשה בנסיבות חריגות בחומרתן"**.

טענות הצדדים – מאסרי עולם כענישה מצטברת או בחפיפה

בטיעוניה לעונש בכתב ובעל פה, עתרה המאשימה להשית על כל נאשם עונש מאסר עולם בגין כל רצח; זאת, לבד מענישה מצטברת נוספת בגין כל אישום נוסף בגינו הורשע כל נאשם (נעמוד על כך בנפרד בהמשך).

אשר לעבירות הרצח ובנוגע לנאשמים 1 ו-2, עתרה המאשימה לעונשי מאסר עולם במצטבר. כלומר, שלושה מאסרי עולם בשל רצח דבורה, אלישע וטל לנאשם 1 במצטבר ושני עונשי מאסר עולם בגין רצח אלישע וטל לנאשם 2 במצטבר. בטיעוניה לעונש, עמדה המאשימה על הרציונל העומד בבסיס עמדתה לענישה מצטברת לעבירות הרצח. על פי עמדתה, חיי אדם אינם ניתנים "לצבירה או להאחדה", כפי שניתן לעשות ביחס לאינטרסים אחרים וכי הטלת עונש אחיד איננה מכבדת את המעמד הייחודי של חיי אדם לפי תפיסות היסוד הערכיות.

המאשימה הפנתה, בין היתר, לרע"פ 4157/06 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.07) מקרה בו המערערים הורשעו ב-3 עבירות של גרם מוות ברשלנות ועבירה נוספת של גרימת חבלה ברשלנות בגין הסעת מחבל מתאבד שגרם למותם של שלושה אנשים ופציעת נוספים. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי יש להטיל עונשים נפרדים במצטבר בגין העבירות. בין שיקוליו - ריבוי הקורבנות, אופי המעשה הרשלני ודרגת חומרתו.

לטענת ההגנה, הכרעת הדין קבעה שמדובר "במסכת עובדתית אחת" שכן שלושת אירועי הרצח הם חלק ממימוש אותה נקמה ולכן על העונשים להיות חופפים אלה לאלה. ב"כ נאשם 2 הפנה לפסיקה בתמיכה לטיעונו, עליה נעמוד בהמשך.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

דיון

קביעת עונש מאסר עולם חובה על ידי המחוקק בעבירת הרצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, טרם תיקון 137 לחוק, הביאה לידי ביטוי, באמצעות עבירה זו, את עצמת הערכים החברתיים המוגנים, חשיבותם ועליונותם. עקרון קדושת החיים הוא עקרון יסוד עתיק יומין.

כב' השופט מ' חשין ביטא עקרון זה בדבריו בע"פ 1742/91 עמי פופר נ' מדינת ישראל, נא(5) 289 (1997) (להלן: "עניין עמי פופר"):

"אדם – כל אדם – הוא עולם לעצמו. אדם – כל אדם – הוא אחד, יחיד ומיוחד. ואין אדם כאדם. מי שהיה לא עוד יהיה ומי שהלך לא ישוב. וכבר לימדנו הרמב"ם על ייחודו של האדם (רמב"ם, שופטים, סנהדרין, יב, ג [א]):

'נברא אדם יחידי בעולם, ללמד: שכל המאבד נפש אחת מן העולם – מעלין עליו כאילו איבד עולם מלא, וכל המקיים נפש אחת בעולם – מעלין עליו כאילו קיים עולם מלא. הרי כל-באי עולם בצורת אדם הראשון הם נבראים ואין פני כל-אחד מהם דומין לפני חברו. לפיכך כל-אחד ואחד יכול לומר: בשבילי נברא העולם'..."

אין לבית המשפט שיקול דעת בעניין קביעת מידת העונש למי שהורשע בעבירת הרצח מושא עניינו (ע"פ 1077/22 עיסא עבדל קאדר נ' מדינת ישראל (1.6.22)). משכך, אין מקום להידרש לשאלת מתחם הענישה בעבירות הרצח.

השאלה שבמוקד עניינו נוגעת, אם כן, לאופן הטלת עונשי המאסר - במצטבר זה לזה או באופן חופף. אנו סבורים ששורה של נימוקים מחייבת הטלת מאסרי עולם במצטבר אלה לאלה.

בעניין עמי פופר עמדה לדיון הוראת סעי' 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי"), הקובעת כי בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהובאו לפניו, אך לא יענישו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה. המדובר במערער שרצח 7 פועלים ערבים וניסה לרצוח 10 נוספים. בית המשפט המחוזי גזר עליו עונשי מאסר עולם מצטברים בגין כל נרצח והערעור לבית המשפט העליון נדחה. הרציונל שבבסיס הטלת ענישה מצטברת גם כאשר מדובר ברצח של מספר קורבנות באותו אירוע, הביא בחשבון את האינטרס העצמאי שיש לכל נפגע לשלמות גופו. בית המשפט העליון התייחס להיבט המוסרי של ההכרה בקדושת חיי אדם כערך יסוד וככזה שצריך לבוא לידי ביטוי במסגרת גזר הדין. צוין, כי הטלת עונשים מצטברים בעבירות רצח אינה כלי טכני של ענישה, אלא ביטוי לערכם המוחלט והבלתי ניתן לחלוקה של חיי האדם ושלמות גופו. עמדה על כך כב' השופטת דורנר בפסק הדין:

"...גם אם מבחינה "טכנית" מדובר ברצף אחד של מעשים שגרם לקורבנות מספר, יש להתייחס לכך כאל מעשי פגיעה נפרדים.

מסקנה זאת היא הכרחית גם מנקודת מבט מוסרית, המכירה בקדושת חיינו של אדם כערך יסוד. ערך חיי האדם וסלידתנו העמוקה ממעשים הפוגעים בו חייבים למצוא ביטוי מפורש ונפרד גם במסגרת גזירת העונש, הן לעניין מספר העונשים שיש לגזור על הנאשם והן לעניין הצטברותם. אף כי מעשה רצח של אדם בודד הוא כשלעצמו מעשה נפשע וחמור מאין כמותו, גזירה של אותו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

עונש על מי שרצח אדם אחד ועל מי שרצח רבים עלולה להתפרש כהחלשה של משמעות ערך חיי האדם, ואף עלולה לפגוע במידת ההרתעה. שכן, מה יעצור רוצח מלהרבות את קורבנותיו אם בגין הקורבנות הנוספים הוא לא יהיה צפוי לכל תוספת עונש?

...כך הוא גם באשר לעונש שיוטל על מי שרצח. אכן, מאסר עולם בעבירת רצח הוא מאסר עד צאת הנשמה. מבחינה מושגית – וזה דבר הטבע – אין מאסרי עולם מצטברים. ואולם דומה כי לא נוכל לבטא את עומק הזוועה שבמעשהו של מי שרצח את הרבים אלא אם נטיל עליו עונשים מצטברים. "שֶׁפֶךְ דָּם הָאָדָם בְּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפָּךְ" (בראשית, ט, ו [ב]). בימינו ובמקומנו אין עוד שופכים – כמעשה-ממלכה – את דם האדם. גם אין ניתן להוציא להורג אותו אדם שתי פעמים. אך מאסרי עולם במצטבר ניתן להטיל על מי שקיפח חיים בזדון. מאסר עולם תחת כל נפש ונשמה".

סקירת פסיקת בית המשפט העליון מלמדת, כי הלכה זו הנה הלכה מושרשת היטב; על פיה כאמור, גם אם מדובר במספר קורבנות מאותו אירוע על בית משפט להורות על עונשי מאסר עולם חובה מצטברים. נמחיש:

בע"פ 4087/14 **דימטרי סקורדוק נ' מדינת ישראל** (5.1.17), נדחה ערעור על הרשעה ברצח שני צעירים בעקבות קטטה על רקע נטילת בקבוק שתייה אלכוהולית מבלי לשלם שבמסגרתה הרצון לנקום במנוח שעבד בפיצוציה. הרצח התבצע בבית המנוח, כאשר המערערים נכנסו בלילה לביתו וירו שמונה כדורים מטווח קצר במנוח ובזוגתו. בעניין זה נקבע כי אף שמדובר באותו אירוע, הדבר בוצע באמצעות ירי של מספר לא מועט של כדורים בשני קורבנות שונים ואין מקום לקבוע כי העונשים ירוצו בחופף:

"...לפי כל מבחן אפשרי לא יכול להיות חולק כי בענייננו אין מדובר ב"אותו מעשה", במובן סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי. מדובר אמנם בקטילתם של המנוחים באותו אירוע, אך הדבר בוצע באמצעות ירי של מספר לא מועט של כדורים בשני קורבנות שונים... בדיון קבע אפוא בית המשפט קמא כי אין מקום לקבוע כי העונשים ירוצו בחופף. במעשיהם נטלו המערערים חיים של שני בני אדם... אם נאמר כי יש מקום לחפיפת עונשים במקרה כגון דא - ודאי חפיפה מלאה - עלולים אנו להימצא כמי שנוטלים את העוקץ מן האיסור החמור הקבוע בהוראה זו. בדיון גזר אפוא בית המשפט המחוזי על המערערים מאסרי עולם מצטברים... אע"פ לבסוף כי אמנם הוראת סעיף 40 לחוק העונשין קובעת כי אם הרשע בית משפט נאשם במספר עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם לאירוע כולו, ויגזור 'עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע', אלא שהוראה זו אינה חלה במקרה של הרשעה ביותר מעבירת רצח אחת ע"פ 1839/15 גטאהון נ' מדינת ישראל, פסקה 41 (25.5.2016)."

בעניין אחר, ע"פ 485/15 **מיכל אלוני נ' מדינת ישראל** (13.6.17), נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט המחוזי במסגרתו הוטלו על המערערת שני עונשי מאסר מצטברים בגין רצח של בנותיה הקטנות, בזו אחר זו, על ידי חניקה. בית משפט קבע כי שעה שמדובר בחיי אדם, שיקולי ההרתעה גם הם מובילים למסקנה כי יש להתייחס למעשי ההמתה כנפרדים ולכן הוטלה ענישה מצטברת בשל שני מעשי הרצח.

בע"פ 6141/01 **חליל ג' בארין נ' מדינת ישראל**, נט(1) 653 (2004), נדחה ערעורו של המערער שהורשע ברצח אב ובנו לאחר שלא הצליח לשכנע את האב לרכוש ממנו את ביתו. כ-3 חודשים לאחר מכן רצח המערער את האדם בו ביקש להסתייע ברצח האב והבן. הערעור נסוב על טענת המערער לפיה יש לראות ברצח האב והבן כאירוע אחד ואת רצח הקורבן השלישי כחלק מאותו מעשה עברייני המצדיק

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

חפיפת עונשים. בית המשפט העליון קבע כי ריבוי נפגעים מהווה אינדיקציה לריבוי עבירות הנובעות ממעשים נפרדים, כאשר יש לקחת בחשבון את החשיבות של הערך הנפגע וההשלכות הנובעות ממנו. בית משפט התייחס לרצף ההתרחשויות כאוסף של אירועים נפרדים כאשר המערער ביצע שלושה מעשי רצח שונים, כמספר הקורבנות.

בתפ"ח (מחוזי ב"ש) 1172-07 **מדינת ישראל נ' אדם איטל** (18.7.11) (המוכר לנו מהכרעת הדין), הורשע אדם איטל, אחיו של נאשם 2, ברצח שני נערים ובגזר דינו נקבע כי הגם שמעשי הנאשם בוצעו בזמן קצר ובזה אחר זה, נוכח גודל האסון וההכרה בקדושתם המיוחדת של חיי אדם, הוטלו עליו עונשים מצטברים (ערעור שהוגש על הכרעת הדין וגזר הדין, ע"פ 5933/11, נדחה).

אל מול פסקי דין אלה, הופנינו על ידי ההגנה ל-3 מקרים בהם בית המשפט קבע עונשים חופפים באירועים בהם בוצעה יותר מעבירת רצח אחת (גם הסגנון לא חלק שמקרים אלה הם בודדים ובד"כ בתי המשפט קובעים שעונשי מאסר העולם בגין עבירות רצח ירוצו במצטבר). בחינה של פסיקה זו מלמדת שהאירועים שבהם בית המשפט העליון הורה על חפיפת עונשים באופן כזה או אחר, שונים בנסיבותיהם מנסיבות ענייננו ומכל מקום, הם בבחינת חריג שבחריגים, ואינם משקפים את הגישה הרווחת ואת ההלכה המושרשת כאמור. נעמוד על פסקי דין אלה בקצרה:

בע"פ 4063/93 **אדי רחמנוב נ' מדינת ישראל** (14.8.95), בית המשפט העליון דן במקרה בו המערער ירה בזוגתו (אשר סיימה את הקשר עמו לאחר מספר חודשים) והוריה ואף ירה בעצמו. הוא הובהל לבית החולים וניצל, בעוד האחרים נפטרו מהירי. בית המשפט המחוזי גזר עליו שלושה עונשי מאסר עולם במצטבר. בית המשפט העליון קיבל את הערעור וקבע כי מדובר במקרה יוצא דופן, בו הרוצח ביקש לקפח את חייו שלו יחד עם אהובתו, הוא לא תכנן את מותם של יתר הקורבנות והוא לא ציפה להם מראש ומכאן חפיפת מאסרי העולם.

הופנינו ע"י ההגנה לע"פ 9059/03 **אהרון יוסבשויילי נ' מדינת ישראל** (21.3.07), בעניין זה הורשע המערער ברצח אביו, אמו ואחיו. בעקבות הסדר הטיעון, במסגרתו הודה המערער במעשיו ובו המדינה ביקשה לגזור עליו שלושה מאסרי עולם – שניים לריצוי במצטבר ואחד בחופף ואילו ההגנה עתרה לחפיפה מלאה. בית המשפט קיבל את עמדת המדינה וגזר עליו שלושה מאסרי עולם והורה כי שניים מהם ירוצו במצטבר ואחד בחופף.

בית המשפט העליון, בדחותו את הערעור, הדגיש כי מדובר באירוע חמור וחריג, אך לא מצא מקום להתערב בקביעה שנשענה על הסדר הטיעון, גילו הצעיר של המערער והודאתו בביצוע המעשים. נסיבות אלה שבבסיסן הסדר טיעון, אינן מתקיימות בענייננו, ומשכך אין בפסק הדין האמור כדי לתמוך בטענות ההגנה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

ועוד הפנתה ההגנה לע"פ 5136/22 **אברהם לוקר נ' מדינת ישראל** (10.11.24), המוכר כ"פרשת 512", עליה עמדנו בהכרעת הדין ולערעור הנוגע לגזר דינו של המערער בזהדנה. בזהדנה הורשע בגרימת פיצוץ מטען, בגינו נרצחו 3 קורבנות. הוטלו עליו 3 עונשי מאסר עולם בגין 3 עבירות הרצח לריצוי באופן חופף (לבד מהרשעתו בעבירות נוספות בגין הוטלו עליו עונשים נוספים). ערעור המדינה לפיו עתרה לכך שעונשי המאסר ירצו במצטבר התקבל באופן חלקי ונקבע כי בזהדנה ירצה שני מאסרי עולם באופן מצטבר ואת עונש המאסר השלישי והעונשים על יתר העבירות ירצה בחופף להם.

לדידינו, גם פסק דין זה אינו תורם לחיזוק עמדת ההגנה. הדבר נלמד מדברי בית המשפט העליון באותו העניין:

"נראה כי בנסיבות העניין, חפיפה מלאה של כלל העונשים, כפי שגזר בית המשפט המחוזי על בזהדנה, אינה עולה בקנה אחד עם עקרון ההלימה בענישה ועם מטרות הענישה בדבר גמול, הרתעה ושמירה על ביטחון הציבור.

כמו כן, תוצאה זו אינה מתיישבת עם ההתייחסות העונשית הראויה והמחמירה שיש לבטא גם כלפי הפעילים הזוטרים יחסית בארגון, ולא רק כלפי ראש הארגון או מנהליו. בנושא זה דנתי לעיל במסגרת הדיון בערעורו של סבח, והדברים יפים גם בעניינו של בזהדנה. ואדגיש, קיימת חובה להרתיע גם את הדרגים הנמוכים, שללא תרומתם ונכונותם לתת יד לביצוע מעשי האלימות החמורים – אלה לא היו ניתנים לביצוע. מדובר אפוא באינטרס חשוב ומשמעותי, כחלק מהמלחמה בפשיעה המאורגנת...

מסקנה זו מתבקשת אף מנקודת מבט מוסרית, המכירה בקדושת חייו של אדם כערך עליון. לפיכך, מתן משקל לתוצאות העבירה, כמו גם למספר קורבנות העבירה שנרצחו באירוע, מוביל אותנו למסקנה שונה מבית המשפט המחוזי, לעניין אופן ריצוי העונשים שהוטלו בנסיבות העניין. כך, במקרה דנן, נסיבותיו האישיות של בזהדנה אינן מצדיקות חריגה מן הכלל, לפיו בעבירות אלימות ובעבירות רצח בפרט, יש לצבור את העונשים זה לזה, ולכל הפחות אין להשלים עם חפיפה מלאה ביניהם (השוו: ע"פ 1978/21 מדינת ישראל נ' עמאש (7.6.2023))."

בית המשפט העליון הדגיש כי בהינתן הכלל שערכאת הערעור אינה ממצה את מלוא חומרת הדין, כלל צבירת העונשים מוצה רק באופן חלקי. נלמד מכך שאלמלא הכלל היה מקום לצבירה מלאה של עונשי המאסר.

אשר לעניינו, אמנם קבענו בהכרעת הדין כי מדובר בפרשה אחת ומניע אחד שהביא את נאשם 1 לבצע את שלושת מעשי הרצח בצוותא עם שותפיו לעבירות, אך כל מנוח נרצח בהפרש של זמן רב ממנוח אחר ובנסיבות שונות. יישום העקרונות הנ"ל מוביל באופן ברור וחד משמעי לכך שאין להשית ענישה חופפת של מאסרי עולם, על נאשמים 1, ו-2 אף לא באופן חלקי בשל מעשי הרצח.

גם מבחינה מוסרית לא ראוי לראות באירועים כמקרה אחד ולגזור עונש אחד לכל מעשי הרצח או עונשים נפרדים חופפים. מהלך שכזה נוגד את הוראות הדין והפסיקה מעבר לכך שאינו נותן ביטוי והכרה לכל אחד מהנפשות שנפגעו. כל אחד מהמנוחים הוא עולם ומלואו שחייו נגדעו במפתיע. כל אחד נרצח בנסיבות וזמן שונה:

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

דבורה קורקוס נרצחה בחודש מרץ 2016 מירי אקדח, בעקבות מארב מתוכנן, בעת שישבה ברכבה הפרטי ולעיני ילדיה ובת אחותה. אלישע סבת, נרצח בחודש אפריל 2017 מירי אקדח, בעיצומו של יום עבודה שעה שעשה לפרנסתו ולעיני עוברים ושבים. טל קורקוס נרצח בחודש יולי 2017 לאחר בילוי לילי, ברכבו הפרטי שעלה באש בעקבות פיצוץ מטען חבלה.

כפי שהובא לעיל, פסיקת בתי המשפט הורתה על צבירת עונשים גם כאשר דובר במעשה רצח שנעשה "בהעלם אחד" ולא כל שכן בענייננו בו כל אחד ממעשי הרצח היווה חוליה נפרדת (קשירת הקשר, התכנון, קורבן הרצח, הנסיבות, המבצעים, הזמנים, מיקום הזירות, אופן הביצוע ועוד). החוליות אמנם קשורות במניע אחד – חוט השני המדמם – אך אין לטעות ולכרוך את המניע – הדבק – בין החוליות, לשאלת הענישה ככל שזו נוגעת לעונש שראוי להטיל על נאשמים 1, ו-2, בגין כל אחד ממעשי הרצח בנפרד, ובמצטבר. בהקשר לענישה, פסיקת בית המשפט העליון מוליכה קו ברור וחד משמעי לעונשי מאסר עולם נפרדים ומצטברים.

קבלת עמדת ההגנה לחפיפת מאסרי העולם, לא תביא לידי ביטוי הולם את העיקרון המנחה בענישה. כלומר, את עקרון ההלימה המחייב קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. חפיפת עונשי מאסר אף לא תעמוד בקנה אחד עם מטרות הענישה בדבר גמול, הרתעה ושמירה על ביטחון הציבור, ולא תשקף בעוצמה המתחייבת, את ערך קדושת החיים של כל אחד מהקורבנות שחיהם נגדעו וחי בני משפחתם השתנו לבלי היכר ממועד הרצח ואילך.

כדברי הנשיא שמגר בע"פ 399/89 מדינת ישראל נ' נידאל בן עבד אלרזאק זלום, מו(2) 187 (1992):

"גזירת עונשי מאסר חופפים על מספר מעשי רצח – אף אם מדובר בכאלה שבוצעו ברצף אחד – יש בה מכללא משום מיזעור של הזוועה שבגרם המוות הזדוני והמכוון של שורה של אנשים."

העולה מן המקובץ הוא שבגין מעשי הרצח יש להשית על נאשם 1, שלושה עונשי מאסר עולם במצטבר, על נאשם 2 שני עונשי מאסר עולם במצטבר ועל כל אחד מהנאשמים 6, ו-7 עונש מאסר עולם.

הענישה על העבירות הנוספות לרצח – "אירוע" אחד או "מספר אירועים":

המסגרת הנורמטיבית הנוגעת לשאלה האם מדובר באירוע אחד או מספר אירועים היא בבחינת "שדה חרוש", ועל כן הדברים יובאו בתמצית.

על פי פסיקת בית המשפט העליון, המבחן המכריע לסיווג רצף עבירות כ"אירוע אחד" הוא "מבחן הקשר ההדוק" כפי שנקבע בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14). מבחן זה קובע כי עבירות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

שיש ביניהן זיקה עניינית הדוקה ייחשבו לאירוע אחד, גם אם הן כוללות מעשים נפרדים שבוצעו כלפי קורבנות שונים או במקומות שונים. לצורך קביעת עוצמת הקשר בין העבירות, בית המשפט נעזר במבחני משנה: סמיכות זמנים ומקום, קיומה של תוכנית עבריינית אחת, שיטתיות בביצוע, והשאלה האם עבירה אחת נועדה לאפשר את ביצועה של האחרת או את ההימלטות ממנה.

"ניסיון החיים ומבחן "הקשר הדוק": לשיטתי, נקודת המוצא לפרשנותו של המונח "אירוע" צריכה להיגזר מהבנת התכלית העומדת ביסוד דרישתו של תיקון 113 כי בית המשפט יקדים לגזירת הדין את תחימת גבולותיו של ה"אירוע". ביסוד הדברים עומדת ההכרה בערך הנודע לכך שבית המשפט יקבע מתחם ענישה אחד לפעולות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק, תוך התייחסות לכך שהתבצעו בדרך זו. בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גזרי ה"אירוע" תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שיינתן למונח "קשר הדוק" יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות יימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצאו את מבחני העזר האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות)" (פסקה 5 לפסק דינו של כב' הש' דנציגר). עוד ראו ע"פ 2455/21 מדינת ישראל נ' אמיר ברמלי (6.7.23) וכן ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאל (3.9.15) (להלן: "עניין דלאל").

הבחנה בין "אירוע" לבין "מעשה":

המונח "אירוע" בתיקון 113 לחוק העונשין רחב מהמונח "מעשה" שבסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי. בעוד שסיווג כ"מעשה אחד" מגביל את תקרת הענישה לעונש המקסימלי של העבירה החמורה ביותר, סיווג כ"אירוע אחד" יכול לכלול מספר מעשים וניתן לצבור עונשים מעבר לתקרה זו (וראה ע"פ 4289/14 אורן חנונה נ' מדינת ישראל (21.1.15)).

המשמעות האופרטיבית של הסיווג:

סעיף 40 לחוק העונשין קובע כי אם מדובר באירוע אחד, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו. אם מדובר במספר אירועים, יש לקבוע מתחם נפרד לכל אירוע, ולאחר מכן להחליט על מידת החפיפה או ההצטברות ביניהם.

טרם ניישם מבחנים אלו לתיקנו, שומה להוסיף כי בסופם של דברים אין המדובר במבחנים אנליטיים שהתשובה להם היא חד משמעית. לא אחת, יישום דווקני של מבחני העזר יכול להביא לתוצאה מעוותת או לא ישימה (ראה לדוגמה בעניין זה דברי בית משפט העליון בע"פ 5668/13 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל [פסקה 29 לפסק דינו של כב' הש' סולברג] (17.3.16) (להלן: "עניין מזרחי") שבה חיווה דעתו לתוצאת יישום מבחן הקרבה בזמן: "סיווג מעשיו של המערער כאירועים נפרדים היה מחייב

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

את ביהמ"ש לקבוע למעלה משמונים (!) מתחמי ענישה נפרדים (לכל אחד מן הנפגעים), וקשה להלום תוצאה כזאת, הדורשת מטבע הדברים זמן שיפוטי ומשאבים רבים."

מן הכלל אל הפרט:

מקום בו קביעתנו הברורה בהכרעת הדין כי מדובר בפרשה אחת גדולה עם מניע חד ברור שבגדרה נאשם 1 באופן עקבי ואובססיבי פעל לאורך שנים לפגוע במי שהעיד נגדו או נגד מי מקורביו וכן על מנת למנוע בעתיד כאלה שיעידו נגדו, לכאורה, נמצאת בהלימה עם טענת ההגנה לפיה יש לראות בכתב האישום ובמתואר בו אירוע אחד. הליכה במתווה שכזו נמצאת בהלימה עם קביעות נוספות בהכרעת הדין כדוגמת ראיית אישומים נפרדים ככאלה המחזקים ומסייעים האחד את השני על רקע ראיית מכלול המעשים כפרשה אחת, כמו גם על רקע קו ההגנה בו נקט הנאשם 1 לפיו לא היו דברים מעולם. למעשה, גם המאשימה שבה וחזרה על כך בהקשרים ובשלבים שונים של ניהול ההליך ואף במסגרת הטיעונים לעונש לפנינו עת ביקשה לבחון את שלושת מקרי הרצח ביחס לנאשם 1 כמכלול בנוגע לשאלה האם מדובר ברצח חריג בחומרתו (ולא בכדי אף הערנו במהלך הטיעונים לעונש בנוגע לחוסר העקביות בעמדה המוצגת בעניין זה). גם דברים שנאמרו בעניין מזרחי, הגם שכוונו לעבירות מרמה, במובנים מסוימים תומכים בקביעת מתחם עונש הולם אחד כמו גם דרך הילוכה של המאשימה בניהול התיק: "...מעשיו של המערער שלובים ואחוזים זה בזה לבלתי-הפרד, פיצולם לאירועים שונים גורע לכאורה מאופיים הייחודי של מעשיו כמכלול, בבחינת 'השלם גדול מסך כל חלקיו', ונכון לראותם כמסכת עבריינית אחת..." (שם).

אף שכך, איננו סבורים כי יש לקבוע מתחם עונש הולם יחיד וזאת בעיקר (אך לא רק) בשל ריבוי הקורבנות וחומרת העבירות. בהקשר לאמור כמעט באופן מוחלט, בכל הפסיקה הדנה בשאלה האם יש לראות בהשתלשלות עבריינית אירוע אחד או מספר אירועים, הושם דגש על כך שבשעה שמדובר במספר קורבנות בעבירות חמורות, נכון יהיה שביחס לכל אחד מהם יקבע מתחם עונש הולם נפרד. הדברים אמורים בפרט כאשר מדובר בעבירות המתה כמו גם בעבירות מין קשות. ודוק, קביעה זו נעשתה הגם שהפעלת מבחני העזר שהותוו בפסיקה יכולה לכאורה להביא לתוצאה לפיה מדובר באירוע אחד. עקרון זה נובע מתוך עקרון העל של קדושת החיים כמו החובה למתן ביטוי ראוי לכל אדם, אינדיבידואל, כאשר ביטחוננו האישי והגופני נפגע קשות.

כך ולא באופן ממצה ראה דברי בית משפט העליון בעניין בע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.14):

"...מדברים אלה עולה, כי המחוקק סבר שכאשר בפני בית המשפט מספר מעשי עבירה, באישומים שונים, כלפי קורבנות שונים, אף אם יש בו קווי אפיון דומים – מדובר ב"מספר אירועים" שיש לקבוע להם מתחמי עונש הולמים נפרדים. דברים אלה הולמים גם קביעות של הערכאות הדיוניות אותן קיבל בית משפט זה בעבר, ולפיהן אישומים המופנים כלפי קורבנות שונים מהווים אירועים שונים במובנו של סעיף 40יג לחוק

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

העונשין, אף שהעבירות בהם ומאפייניהם דומים... במקרה הנוכחי, אף שבשלושה מהאישומים יש עבירות זהות, כל אישום עוסק בקורבן או קורבנות אחרים, בזמנים שונים, עם דפוס התנהגות שיתכן שניתן למצוא לו קו משותף, אך יש לו די מאפיינים שונים, וצורות התנהגות שונות. אם כן, אפנה עתה לקביעת מתחמי העונש ההולמים באישומים השונים..." (פיסקה 18 לפסק דינו של כב' השופט ג'ובראן).

וכן ע"פ 2375/15 מדינת ישראל נ' טדי נס (22.2.18):

"בענייננו, נראה כי אף אם את מעשיו של המערער ביחס לקטינה ניתן ויש לראות כאירוע אחד... ישנו קושי לכלול באותו האירוע גם את מעשיו ביחס ליתר הקטינים שתמונותיהם נמצאו אצלו, ואשר תוארו באישומים השני והשלישי. זאת, נוכח האינטרס העצמי שקיים לכל אחד מהנפגעים לשלמות גופו ונפשו ולכבודו כאדם (השוו: ע"פ 1742/91 פופר נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 289 (1997), פיסקה 5; ע"פ 1899/04 ליבוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5) 934 (2005), פיסקה 7).

למעשה מן הטעם האמור, אף ראינו בהתאם לפסיקה הברורה והמושרשת מקדמת דנא לקבוע כי מאסרי העולם בעניינים של נאשמים 1 ו-2 ירוצו במצטבר.

לאור האמור, אין חולק כשלב ראשון שיש לראות בכל אחד ממקרה הרצח כמפורט באישומים 2, 6 ו-10 כ"אירוע" וכנגזרת מכך לקבוע מתחם עונש הולם נפרד כפי שעמדנו על כך בפרק הדן בעבירות הרצח.

באשר ליתרת העבירות הנוגעות למקרי הרצח, כמפורט ביתרת האישומים, אין בידינו לקבל את עמדת המאשימה לפיה כל אחד מהם הוא בבחינת אירוע העומד בפני עצמו.

בטרם נתייחס לגופם של דברים ובמישור העקרוני צמצום האירועים "והתגבשותם" סביב מקרה הרצח יש בו משום האיזון הראוי במצב הדברים בו מדובר בפרשה אחת, תוכנית עבריינית אחת אל מול החובה לתת ביטוי לריבוי הקורבנות וקדושת החיים. עמדה זו עולה בקנה אחד עם כך שמרבית העבירות שקדמו לכל אחד ממקרי הרצח (אותם אנו רואים כתת פרשה) ושפורטו באישומים נפרדים, נעשו בסמיכות זמנים יחסית כחלק מתוכנית אופרטיבית אחת, כלפי קורבן זהה.

כך וביחס לאישומים 1, 3 ו-7 כולם עוסקים בקשירת קשר לרצח אותו הקורבן היינו, טל קורקוס. קשירות הקשר באישומים 1 ו-3 נעשות בקרבה יחסית בזמן כשהמשותף להן הוא העד מ'. אכן, קשירת הקשר באישום 7 נעשית בחלוף למעלה משנה מזו המתוארת באישום 3, ברם אין חולק כי זו חלק מאותה תוכנית עבריינית כוללת לרצוח את טל קורקוס. יתרה מכך, קשירת הקשר כאמור באישום 7, מבחינה עובדתית נושקת למתואר באישומים 1 ו-3 עת עד המדינה הגיע לעמק שרה בבי"ש ונפגש עם מ' על מנת לקבל ממנו אינפורמציה על טל קורקוס. נאשם 1 לא היה מפנה את עד המדינה למ' אלמלא ידיעתו כי מ' כבר הסכים לקשור קשר עמו לפגוע בטל קורקוס כמפורט באישומים 1 ו-3. זאת יאמר בנפרד מכך שגם הפסיקה ראתה לא אחת לקבוע כי מדובר באירוע אחד גם כאשר בין מעשה אחד לשני חלפה תקופת זמן ממושכת.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

חיזוק למסקנה לפיה יש לראות בקשירות הקשר כחלק מהרצח עצמו תחת האכסניה של אירוע אחד ניתן למצוא בכלל המשפטי לפיו כאשר המטרה שלשמה נקשר הקשר ממומשת - על דרך הכלל עבירת קשירת הקשר "נבלעת" בעבירה שלשמה נקשר הקשר ואין מענישים בנפרד ביחס לעבירת הקשר ועבירה שלשמה הוא נקשר. כך ראה למשל דברי בית המשפט העליון בע"פ 8469/99 אביגדור אסקין נ' מדינת ישראל, נה(2) 65 (2001): "הכלל המקובל עלינו זה שנים הוא כי אין מענישים בנפרד בגין העבירה של קשירת קשר, כאשר מתקיימת הרשעה בביצוע העבירה המושלמת. הקשר הוא בר-ענישה כשהוא עומד בפני עצמו, אך בהצטרפו לעבירה שלשמה נקשר, ייגזר העונש מביצועה של עבירה אחרונה זו בלבד (ראו ע"פ 1820/98 אנג'ל נ' מדינת ישראל [15], בעמ' 107. וראו גם: ע"פ 441/72 בשן (אגמי) נ' מדינת ישראל [16], בעמ' 149 וכן ע"פ 228/77 זקצר נ' מדינת ישראל [17], בעמ' 720). בענייננו נבלעה עבירת הקשר בעונש שהטיל בית-משפט קמא על המערער בגין הרשעתו בשידול (השוו ע"פ 1820/98 הנ"ל [15], בעמ' 109)."

בדומה ראה דברי בית המשפט העליון בע"פ 2681/15 גדי בן שטרית נ' מדינת ישראל (14.2.16) בהם עמד מחד על כך שמדובר בעבירה עצמאית ללא קשר לשאלה האם הגיע לכלל ביצוע, ומאידך הסביר כי: "...לפי ההלכה הנוהגת, כאשר נאשם מורשע בקשירת קשר בנוסף לביצוע העבירה המושלמת, יוטל עליו עונש אחד בגין שתי העבירות ולא עונשים נפרדים (ראו, בהקשר זה ע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' חרבוש (9.6.2010) [פורסם בנבו]; ע"פ 9555/05 מדינת ישראל נ' רבינוביץ' (15.2.2007) [פורסם בנבו]; ע"פ 7068/98 חכמי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(3) 582 (1999))."

הואיל וביחס לכל אחד ממקרי הרצח שלשם נקשר הקשר, ראינו לנכון לקבוע עונש מאסר עולם חובה, הרי שעונש זה כולל בחובו גם את קשירות הקשר השונות. כך וביחס לרצח טל קורקוס אישומים 1, 3 ו-7 שעניינם קשירת קשר לרצוח אותו נבלעים מבחינת העונש במאסר העולם שהושת על הנאשמים 1 ו-2 כאמור באישום 10. כך ובדומה עבירת קשירת הקשר באישום 4 המיוחסת לנאשמים 1 ו-2 נבלעת בעבירת הרצח כאמור באישום 6.

מאידך, לא כך הם פני הדברים ביחס למפורט באישום 7 בנוגע לקשירת הקשר לרציחתה של ל', בתו של אלישע סבת. השוני נעוץ במטרה שלשמה נקשר הקשר שלא יצא לפועל וכן התכלית השונה העומדת בבסיס קשירת קשר זה שנועדה לאפשר את שחרורו של אדם אחיו של נאשם 2, אגב ניהול מו"מ על גופתה של ל'. בנסיבות אלו יש לראות בקשירת קשר זה כאירוע נפרד ועצמאי המצדיק ענישה נפרדת.

בדומה ועל בסיס אותו עקרון, העבירה של עסקה אחרת בנשק כמפורט באישום השמיני, כאשר הנשק, בסופם של דברים, לא שימש לרצח טל קורקוס ואף לא לניסיון הרצח-יש לראותה כאירוע נפרד.

יישום המבחנים השונים מוביל למסקנה כי גם בניסיונות הרצח של אלישע סבת ושל טל קורקוס, יש לראות כאירועים נפרדים. בהקשר לכך הגם שמבחינה רעיונית ניתן לטעון כי ניסיון הרצח נבלע בסופם של דברים בעבירה המוגמרת ואינו אלא שלב אחד בדרך למימוש התוצאה הסופית, אין לקבל זאת מבחינה ערכית מוסרית אך לא רק. קדושת החיים, וחומרתן של עבירות אלו מחייבת נקיטה בסנקציה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

עונשית כלפי כל פעולה שתכליתה גדיעת חיי אדם. הימנעות מדרך פעולה זו כמוה כמסר שלילי כלפי עבריינים פוטנציאליים לפיו גם אם יפעלו פעם אחר פעם לנסות לרצוח אדם בכל מני דרכים, סופם של דברים שיתן את הדין רק עבור התוצאה הסופית כשכל התנהלותו בדרך להגשמתה תהא פטורה מעונש.

הדברים מתחדדים בענייננו בשים לב לכך שאף שמדובר בניסיונות רצח כלפי אותו אדם שבסופו של דבר נרצח, ביחס לכל אחד מאותן ניסיונות נבנתה "תכנית אופרטיבית" שונה בין שמדובר במקרה אחד בניסיון רצח באמצעות אקדח ובין שמדובר בניסיון חיסול באמצעות מטען שלא פעל מדובר בניסיונות רצח שבוצעו בהזדמנויות שונות, בזמנים שונים (גם אם לא בריחוק משמעותי האחד מהשני). ניסיון רצח באמצעות מטען חבלה רב עוצמה מבחינת פוטנציאל הנזק, עלול לפגוע גם בחפים משפע לבד מיעד הפגיעה, וגם בכך יש כדי להצדיק ענישה נפרדת בגינו.

נקיטה בדרך זו, אינה ייחודית רק לעבירות של ניסיון רצח ונכון ללכת בה גם במקרים בהם העבירה הנלווית לזו "המרכזית" מגלמת בתוכה פגיעה משמעותית בערך חברתי מוגן. בהקשר לאמור ראה דברי בית המשפט העליון בע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.14) בהם עמד על ההיסטוריה החקיקתית הנוגעת לתיקון 113 בזיקה לשאלה מתי נכון לקבוע מתחם עונש נפרד לצדו של אירוע הגם שלכאורה מדובר במסכת עובדתית אחת:

"למרות שההבחנה הכללית בין "אירוע" לבין "מספר אירועים" נותרה עמומה, הייתה הסכמה בוועדה בכמה הקשרים. הוסכם כי מקרים בהם עבירה מרכזית אחת וכן עבירות נלוות, ראוי שייחשבו כאירוע אחד... בדיונים הוצע נוסח לפיו יש לקבוע את העבירה המרכזית במקרה כזה ולהתחשב בעבירות הנלוות כנסיבות מחמירות הקשורות בביצוע העבירה. נוסח זה לא התקבל משום שהוחלט כי ייתכנו מקרים בהם אירוע אחד יכלול מספר עבירות זהות בחומרתן ונוסח זה יפגע בשיקול דעתו של בית המשפט. במקומו נתקבל סעיף 40(ג)א) בנוסחו כיום (ראו: ישיבה מס' 442, בעמ' 30-35). עוד הוסכם בוועדה, והדבר רלבנטי במיוחד לענייננו, כי ריבוי קורבנות ומעשים בעבירות אלימות חמורות ובעבירות מין משמעו שכל מעשה עבירה הוא "אירוע" נפרד..." (פסקה 17 לפסק דינו של כב' הש' גיבוראן).

בהתאם למצוטט לעיל, בקביעת העונש ביחס לניסיונות הרצח, עבירות הנשק המיוחסות לנאשמים 1 ו-2 יהיו נסיבה מחמירה הקשורה בביצוע מעשה העבירה. הביטוי לכך שאותם ניסיונות רצח סופם שהצליחו ייושם בשאלת החפיפה בין העונשים.

להשלמת התמונה יאמר, כי העבירות שלאחר מעשה, כלומר, לאחר מימוש הרציחות ושעניינן שיבוש מהלכי משפט, הדחה בחקירה הטרדת עד ושידול להשמדת ראיה, גם הן בבחינת אירועים נפרדים וייקבעו לגביהם מתחמים נפרדים.

מן הכלל אל הפרט:

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

אישומים 4 ו-5 ניסיונות רצח אלישע סבח:

נקדים ונאמר כי את כל אחד מניסיונות הרצח יש לראות כאירוע נפרד ונגזרת מכך ענישה נפרדת. אף ש, כד, בשים לב לזהות הנאשמים, זהות הערכים המוגנים והמיקום הדומה של העונש בגדרי המתחם ביחס לכל אחד מהנאשמים, ההתייחסות לניסיונות הרצח ולו מטעמי יעילות, תעשה במאוחד תוך מתן התייחסות קונקרטית לכל אחת מנסיבות ביצוע העבירה.

הערך החברתי המרכזי המוגן בעבירת ניסיון רצח זהה לזה של עבירת הרצח והוא קדושת חיי אדם, כשלצדו מוגנים ערכים של שלמות הגוף, בריאות פיזית ונפשית. חשיבותו של ערך זה מובילה לכך שבתי המשפט נוהגים ביד קשה ובענישה מחמירה כלפי מי שמנסה לקפח חיי אדם, גם אם הקורבן נותר בחיים בסופו של דבר. בענייננו, גם אם בשלב מאוחר יותר אותו קורבן שניצל, לא שרד ונרצח על ידי אותם רוצחים.

על חומרת העבירה של ניסיון רצח ראה דברי בית המשפט העליון בע"פ 10025/16 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 43 לפסק דינו של כב' הש' מינץ] (10.8.17):

"עבירת ניסיון לרצח היא מהחמורות שבספר החוקים, והיא מגלמת הגנה על הערך העליון של קדושת חיי אדם. בפסיקת בית משפט זה נקבע כי מדיניות הענישה בעבירה זו מחייבת גישה מחמירה, שתבטא באופן הולם את חומרת הפגיעה בזולת ואת מעמדו של הערך המוגן (ע"פ 3030/15 בעניין מוגרבי). שיקולים של גמול והרתעה אף מקבלים את משקל הבכורה ומחייבים השתת מאסר לתקופה ממושכת (ע"פ 4372/13 סיסאי נ' מדינת ישראל [פורסם בבנו] (6.8.2014)). בהתחשב באמור, לא בכדי העונש המקסימלי על מעשה עבירה אחד של ניסיון לרצח עומד על עשרים שנות מאסר..."

אשר לפסיקה הנוהגת בעבירות של ניסיון רצח, בתפ"ח 17-03-53698 מדינת ישראל נ' בן דוד ואח' (15.2.22) - הנאשם (בן דוד) הורשע בין היתר בניסיון רצח באמצעות מטען חבלה שהונח מתחת לגחון הרכב כשהוא מוכן להפעלה. לא עלה בידי הנאשמים להפעיל את המטען בטרם נעצרו, ולא נגרם כל נזק (אישום 4 בכתב האישום). מתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי לאישום זה נע בין 8 ל-11 שנות מאסר. בסופם של דברים נגזרו על הנאשם 15 שנים מאסר בפועל בגין מכלול מעשיו. ערעור על חומרת העונש נדחה (ע"פ 16969/22).

בע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' אמיר סנקר (12.7.10), דובר על כך שסנקר ואחר התחמשו בנשק אוטומטי ותכננו לפגוע באדם שישב בבית קפה לצד אנשים אחרים, סנקר נעצר על ידי המשטרה רגע לפני מימוש מזימתו והורשע בעבירה של ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה, קשירת קשר לביצוע פשע, נשיאת נשק שלא כדין וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. על סנקר שלחובתו עבר פלילי מכביד, נגזרו 10 שנות מאסר בפועל.

בתפ"ח 12-11-26879 מדינת ישראל נ' בן שטרית ואח' (4.4.16) - הנאשם הורשע בעבירה של ניסיון רצח, קשירת קשר לפשע ועבירות נשק. במקרה זה וכמפורט באישום השלישי דובר על כך שהנאשם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

הורשע בניסיון רצח בכך שהזעיק שלושה אחרים לפגוע באדם שהתייצב בביתו ודרש לקבל את כספו בחזרה. השלושה שהתחמשו בכלי נשק הורו ליעד החיסול לנסוע אחריהם לנקודת מפגש ואולם בשל כך שזה האחרון הוזהר בדבר הכוונה לפגוע בו (על ידי אחד מהשלושה) ניסיון הרצח לא יצא אל הפועל. בית המשפט המחוזי קבע מתחם הנע בן 11 – 13 שנה וגזר על הנאשם 12 שנות מאסר בפועל (טרם חפפה עם העונשים האחרים שנגזרו עליו). במסגרת ערעור (ע"פ 3806/16), בית המשפט העליון ציין, כי על פניו יש בעונש זה כדי להחמיר עם הנאשם בהינתן כך שלא נורה כדור ואיש לא נפגע אך מנגד ציין לחומרה שמדובר בניסיון רצח שנעשה במסגרת ארגון פשיעה. בית המשפט הוסיף וציין, כי נקודת הייחוס הנכונה לאישום זה, היא המקרה שנדון בעניין סנקר שצוטט לעיל.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה ככל שהדבר נוגע לניסיון רצח אלישע סבח באמצעות ירי באקדח כמפורט באישום הרביעי, ולחומרה, בית משפט נותן דעתו בין היתר לכוונה לממשו באמצעות שימוש בנשק חם - אקדח (הגם שבסופם של דברים לא נעשה בו שימוש ביום בו נעשה ניסיון הרצח). כפי קביעתנו, הנאשם 2 היה כפסע מלצאת מהרכב לאחר שדרך כבר את האקדח ואך בשל נוכחותם המקרית של שוטרים במקום, נמנע מלעשות בו שימוש; התוכנית העבריינית כללה ביצוע תצפיות, ללמידת שגרת יומו של המנוח, הצטיידות מבעוד מועד בכפפות וברכב מילוט עם לוחיות מזויפות; יש לקחת בחשבון את התעוזה ותכנית הפעולה הכוללת של ירי בטבורה של עיר תוך סיכון העוברים והשבים לרבות ילדים. עוד נותנים אנו דעתנו, כי איסוף המודיעין בנוגע לאורחותיו של סבח נעשה תוך הגעה מספר פעמים לעיר נתניה, הגם שנאשם 2 מתגורר בעיר באר שבע.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה באשר אלו נוגעות לניסיון רצח אלישע סבח, כמפורט באישום החמישי, כל שפורט ביחס לקיומה של תכנית עבריינית סדורה והפעולות שבוצעו בגדרה נכונים באותה מידה לניסיון רצח זה. כאן המקום להוסיף כי שני ניסיונות הרצח בוצעו בצוותא חדא עם עד המדינה. ביצוע עם שותפים יש בו כדי להקל על הוצאתה של התוכנית העבריינית לפועל. הדברים אמורים בפרט בשים לב לכך שניסיונות הרצח כמו גם הרצח עצמו, מבוצעים באמצעות רכב מילוט שממתין מונע בקרבת מקום, תוך חלוקת תפקידים ברורה שמאפשרת הסתלקות מהזירה באופן מידי עוד בטרם הגעת המשטרה וגורמי הרפואה לזירה.

ביחס לשני ניסיונות הרצח נותנים אנו דעתנו לכך שבמנעד בין שלב ההכנה לעבירה המוגמרת, הביצועים של שני הניסיונות חצו באופן ניכר את שלב ההכנה והגיעו לסיפה של העבירה המוגמרת [ובעניין זה יש ולעתים די בהגעה לזירה תוך היערכות לביצוע העבירה המוגמרת ככזו, שתיחשב שיצאה מגדר ההכנה, וראה למשל ע"פ 9849-05 מדינת ישראל נ' ראובן ברואיר (23.11.06)]. כאמור, באישום הרביעי, הנאשם 2 כבר היה בדרכו מחוץ לרכב עם אקדח דרוך, ואילו באישום החמישי עד המדינה לחץ על השלט שאמור היה להפעיל את המטען.

לדידנו, ניסיון הרצח כאמור באישום 5, חמור בנסיבותיו מזה שבו הורשעו הנאשמים כמפורט באישום הרביעי, וזאת נוכח השימוש שנעשה במטען חבלה שהוצמד לרכבו של אלישע והכוונה לפוצצו במרחב

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

הציבורי. ברי לכל בר בי רב, כי השימוש במטען חבלה יש בו כדי להעמיד בסיכון כל מי שיימצא בקרבת מקום בשעה שיופעל, לרבות חפים מפשע שאיתרע מזלם ימצאו בקרבת הרכב. אין המדובר בסיכון ערטילאי או טיעון בעלמא כשלדאבוננו המציאות מוכיחה כי פוטנציאל הפגיעה בחפים מפשע, לא אחת מתממש (ור' דוגמא אחת מני רבות תוצאת השימוש במטען חבלה שנדונה במסגרת ע"פ 5136-22 אברהם לוקר נ' מדינת ישראל (10.11.24) שהביא למותם של 3 עוברי אורח).

עוד ביחס לאישום החמישי יש לתת את הדעת לתעוזה היתרה שבאה לידי ביטוי בכך שלאחר שהמטען לא התפוצץ, הנאשם 2 ועד המדינה עקבו אחר רכבו של אלישע, ולאחר שהחנה את רכבו פירקו את המטען על מנת לא להשאיר "עקבות" ו לאפשר שימוש עתידי באותו חומר נפץ.

מנגד, וביחס לשני הניסיונות יש לקחת בחשבון את העובדה שבסופם של דברים, לא נורה כל כדור, לא התפוצץ כל מטען ולא נגרם כל נזק לרכוש או לנפש.

מכל המקובץ לעיל, מתחם העונש ההולם בגין ניסיון הרצח באמצעות אקדח כמפורט באישום הרביעי נע בין 6 ל- 9 שנות מאסר. מתחם העונש ההולם בגין ניסיון הרצח באמצעות מטען כמפורט באישום החמישי נע בין 8 ל- 11 שנות מאסר.

ביחס לשני הנאשמים יש לתת משקל לכך שאלו לא נטלו אחריות על מעשיהם (ומשכך אינם זכאים לאותה הקלה לה זכאים כאלו שהודו), כמו גם לשיקולי הרתעת היחיד, הרתעת הרבים והיעדרם של שיקולי שיקום. באשר לעבר הפלילי, לנאשם 1 עבר פלילי מכביד יותר מזה של הנאשם 2, (ומכביד בפני עצמו) כך שלכאורה יש למקם את עונשו גבוה יותר בגדרי המתחמים מאשר מיקום עונשו של נאשם 2. מאידך, מי שמימש את התוכנית העבריינית וביצע פיזית את ניסיונות הרצח (כמו גם מעשי הרצח עצמם) הוא הנאשם 2. שילוב הדברים מוביל לכך שאת עונשם של שני הנאשמים יש למקום באותו המקום, ובשליש העליון של כל מתחם.

לאור כל האמור:

אנו גוזרים על כל אחד מהנאשמים 1 ו-2 בגין ניסיון הרצח כמפורט באישום הרביעי 8 שנות מאסר בפועל.

אנו גוזרים על כל אחד מהנאשמים 1 ו-2 בגין ניסיון הרצח כמפורט באישום החמישי – 10 שנות מאסר בפועל.

קשירת קשר לרצח ל':

זו לשונו של סעיף 449(א)(1) לחוק המגדיר את עבירת קשירת הקשר לביצוע פשע: "(א) הקושר קשר עם אדם לעשות פשע או עוון [...] דינו – (1) אם העבירה היא פשע – מאסר שבע שנים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר."

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

הערכים החברתיים העומדים בבסיס עבירה של קשירת הקשר, הם בעיקרם אלה העומדים בבסיסן של העבירות מושא הקשר. בענייננו, מדובר בערכים של קדושת החיים, שמירה על שלמות הגוף, הביטחון האישי וביטחון הציבור וכבוד האדם. כידוע, מדובר בעבירה 'קורלטיבית' אך גם כזו שהיא עצמאית ומושלמת ואין כל דרישה לתחילת ביצועה של התכנית שביסוד הקשר:

"ההצדקה להתערבות המשפט הפלילי בשלב קשירת הקשר, הינה חזקה במיוחד בעבירות חמורות, כאשר אין זה סביר לגרוס כי על החברה להמתין באפס מעשה עד שתגיע התוכנית העבריינית המשותפת שגובשה, לשלבי ביצוע ממשיים. קטיעת התוכנית העבריינית המשותפת באיבה במקרים מסוג זה, באמצעות הטלת איסור פלילי על קשירת קשר לביצוע העבירה והענשתו, הינה אינטרס חברתי מובהק ומבוסס" (ע"פ 3338/99 פקוביץ נ' מדינת ישראל (20.12.00)).

בע"פ 5170/23 שי קובס נ' מדינת ישראל (22.10.23) (להלן: "עניין קובס") עמד בית המשפט העליון על ההשלכה שיש לטיב העבירה שלשמה נקשר הקשר על חומרתה ונגזרת מכך על העונש שיש לגזור בצידה, כמו גם על כך שאין להסתפק רק בטיב העבירה, אלא יש לבחון גם מהותית מה נעשה בגדרי אותו קשר:

"...ההוואה של עבירת הקשר לביצוע פשע מותנית, מעיקרה, בזיקתה לעבירה אחרת כמטרה להגשמה... יתר-על-כן: העבירה של קשירת קשר, כשהיא לעצמה, לא נועדה להגן על ערך מיוחד שהחברה חפצה ביקרו. מטרתה היא להקנות הגנה נוספת לערך המוגן על ידי העבירה שהיא תכלית הקשר. ראו: ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין (חלק ב', תשמ"ז-1987), 353; וכן פלר יסודות בדיני עונשין (חלק ג', תשנ"ב-1992), 89: מרכז הכובד, מבחינת האנטי-חברתיות שבעבירה קורלטיבית, ניצב במהות העבירה שזיקת העבירה הקורלטיבית אליה מפלילה אותה, ובחומרתה של אותה עבירה. האיסור על העבירה הקורלטיבית נועד לשמש הגנה לערך החברתי הנפגע או העלול להיפגע על-ידי אותה עבירה".

וכן:

"...מקובלת עליי טענת המדינה שלפיה בנוסף להשפעה שיש לעבירה מושא הקשר על 'משקלה' של עבירת קשירת הקשר כאמור, יש להוסיף ולבחון, גם את טיבו של הקשר בכל הנוגע לפעולות שבוצעו במטרה להגשימו. כך, ככל שהקשר שנוקם כלל מעשי הכנה מגוונים ומשמעותיים, בעלי אופי פלילי, על מנת להוציא את העבירה מושא הקשר אל הפועל – יהא לדבר השפעה על העונש שייגזר על הנאשם"

פסיקה נוהגת:

בטרם תפורט הפסיקה הנוהגת נעיר כי באופן יחסי, מעטים הם המקרים שבהם קשירת קשר לביצוע פשע רצח עומדת בפני עצמה. יכול והדבר נובע מכך שקשירת הקשר פעמים רבות, נלמדת ומבוססת ראייתית בדיעבד, רק לאחר שהעבירה שלשמה נקשר הקשר ממומשת, הרי בהתאם לפסיקה, העונש בגין קשירת הקשר נבלע בעבירה המוגמרת. אף שכך, יש בפסיקה שתפורט לעיל, ללמד על האופן שבו רואים בתי המשפט כריתת חוזה עברייני לביצוע עבירות קשות, וזאת כמובן, תוך ביצוע ההבחנה המתבקשת של המקרה שלפנינו.

במסגרת תפ"ח 19-04-31343 מדינת ישראל נ' אברג'ל (16.11.21) - יוחסה לנאשם 14 (אהרון סוסן) באישום הרביעי, עבירה של קשירת קשר לביצוע רצח במסגרת ארגון פשיעה. בתמצית, נקבע ביחס לנאשם זה, כי היה חלק מהקשר הפלילי לחיסולו של רוזנשטיין וחלק מהצוות שנבחר לביצוע

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

המשימה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם ביחס לעבירה זו ככזה הנע בין 7 ל-9 שנות מאסר. יצוין, כי הואיל והעבירה יוחסה לנאשם כחלק מארגון פשיעה, או אז עונש המקסימום שניתן לגזור עליו הוא 14 שנה, בשונה מהמקרה שלפנינו. הערעור שהוגש על הכרעת הדין וגזר הדין (ע"פ 5136/22) נדחה, למעט ביטול הקנס.

בע"פ 5927/11 אבנר הררי נ' מדינת ישראל (23.8.12) – הורשעו הנאשמים בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ועבירות נלוות וזוכו מעבירת הניסיון לרצח. על פי המתואר, הקשר בין הנאשמים כלל, החזקת טלפון נייד לשם קידום הקשר; הגעה בסמוך לביתו של היעד במספר הזדמנויות; הצטיידות באקדח גנוב; נטילה ללא רשות של אופנוע והחלפת לוחית הזיהוי; קיומן של פגישות מקדימות; הצטיידות בקסדות; הצטיידות בכפפה, מכשירי טלפון ניידים מופרדים מסוללותיהם ומכרטיסי הסיים. בית המשפט עמד על כך כי הנאשמים נקטו בפעולות הכנה מרובות וקפדניות במשך זמן מה, ויש בכך ללמד על נחישותם להשלים את קשר הפגיעה ולהציב את מעשיהם ברף העליון והחמור של עבירת הקשר. בית המשפט המחוזי גזר על מי שהיה הדמות המרכזית בקשר, נוכח תפקידו המרכזי ביצירת הקשר, ופעולות התכנון לקראת הוצאתו לפועל, ועברו הפלילי מכביד - 6 שנות מאסר; על 3 הנאשמים האחרים הושתו עונשים הנעים בין 4 שנות מאסר ל- 15 חודשי מאסר. בית המשפט העליון הותיר על כנם את העונשים שגזר בית משפט קמא תוך שקבע: **"בענייננו, כאמור, לא ראיתי להכריע בשאלה האם כוונתם של הנאשמים היתה לרצוח את בליסה וצינתי שדי בכך שכוונתם היתה לבצע עבירה מסוג פשע - פגיעה בבליסה באמצעות אקדח, המשתייכת לסוג העבירות שלא ניתן להמעיט מחומרתן או מהסכנה שהן טומנות בחובן לציבור הרחב. לפיכך, מעבר לכך שהמחוקק ראה סכנה עצמאית בעצם קיומו של קשר לבצע פשע, בבואנו לשקול את עונשם של הנאשמים עלינו לתת משקל לסוג העבירה אליה חתר הקשר - ובענייננו עסקינן בסוג עבירות חמור ביותר שעל מערכת אכיפת החוק לנסות ולהרתיע מפני ביצוען. חלקם של בתי המשפט במאבק בעבירות מעין אלה הוא באמצעות ענישה מרתיעה."**

בע"פ 3806/16 ליאור בלטי ואח' נ' מדינת ישראל (13.5.18) - מדובר במסכת אירועים ועבירות אשר בוצעו במסגרת פעילותו של ארגון פשיעה שפעל בעיר אילת. במסגרת האישום השני הורשע נאשם 2 בכך שבהוראתו של הנאשם 1, כאשר נראה אדם חשוד בסמוך לביתו של הנאשם 1 שסברו כי מעוניין לפגוע בנאשם 1, הנאשמים קשרו קשר לפגוע בדמות החשודה. הנאשם 1 מסר אקדח לנאשם 2 ואמר לו שאם האדם החשוד יעשה פעולה חשודה **"שידפוק בו"**. הנאשם 2 הבחין באדם החשוד עולה במדרגות בניין מגורים, הוא אמר לאנשים שהיו איתו **"בואו נוריד אותו, בואו נחסל אותו"** ועלה במדרגות בעקבות האדם החשוד, בזמן שהנאשם 3 ואנשים נוספים הגיעו ואבטחו את הבניין. כאשר הבין הנאשם 2 שהאדם החשוד הוא שוטר, הנאשמים ברחו מהמקום. לאחר מכן נפגשו הנאשמים והנאשם 1 החביא את האקדח שמסר לנאשם 2. בית המשפט המחוזי העמיד את עונשו של נאשם 2 בגין אישום זה על 7 שנות מאסר לריצוי בפועל. בית המשפט העליון לא התערב בעונש של נאשם 2 במסגרת אישום זה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

בתפ"ח 15-07-25105 מדינת ישראל נ' שירזי ואח' (18.7.17) – נאשם 2 הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בשתי עבירות של קשירת קשר לרצח. על פי המתואר, במסגרת מאבק בין משפחות פשע, אישר נאשם 1 (שירזי), בנוכחות נאשם 2 שהיה יד ימינו, לאחר לפגוע במנוח (לאחר שהגיעו אינדיקציות לכך שהמנוח עתיד לפגוע בשירזי) ואף שילם לו כסף בתמורה. אותו אחר נפגש עם המנוח בחו"ל ורצח אותו במהלך הנסיעה. במסגרת האישום השני, הורשעו הנאשמים בכך שקשרו קשר ביחד עם אחרים, לפיו, האחרים יפגעו באסי אבוטבול, בתמורה לתשלום. האחרים שכרו את שירותיו של אדם שזרק רימון יד לעבר הרכב של אבוטבול בחו"ל, הרימון התפוצץ וגרם לפציעת עוברי אורח ולנזק לרכבו של אבוטבול. במסגרת הסדר הטיעון טענה התביעה ל-4 שנות מאסר. נוכח חלוק הזמן מאז ביצוע העבירות (13 שנה) ועזיבת נאשם 2 את עולם הפשע מאז, נגזרו עליו **24 חודשי מאסר בפועל**. לא הוגש בעניינו של נאשם 2 ערעור לבית המשפט העליון.

נסיבות ביצוע העבירה :

במעשיהם, פגעו הנאשמים 1 ו-2 בערכים החברתיים המוגנים פגיעה קשה. כמפורט בחלק הנורמטיבי, הערך המוגן העומד בבסיס עבירת קשירת הקשר נגזר מהעבירה שלשמה הוא נקשר ובענייננו, מדובר בעבירה חמורה ביותר בקודקס הפלילי- עבירת הרצח.

על ההשלכה של העבירה שלשמה נקשר הקשר על העונש ראו דברי בית המשפט העליון בעניין קובס :

"ראשית, בענייננו, הקשר שקשרו המערערים נועד לשם ביצוע שני מעשי רצח שונים. סבורני כי אין עוד צורך להכביר במילים על אודות חומרתה של עבירת הרצח, שכן נכתבו כבר תלי תלים של פסקי דין בעניינה. די אפוא, לטעמי, בניסוחו התמציתי והקולע של השופט י' אלרון בנדון: "יש להשמיעו בקול רם וצלול – עבירת הרצח הייתה, ונותרה, החמורה שבספר החוקים; העונש שניתן לגזור בגינה היה, ונותר, החמור שבדין; עקרון קדושת החיים, עודנו נישא מעל יתר השיקולים והאינטרסים (ראו גם: דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ו-2015, ה"ח 972, 170)" (ע"פ 1213/21 וואסה נ' מדינת ישראל, פסקה 24 [פורסם בנבו] (11.08.2022)). הוזה אומר, כי המערערים קשרו קשר לביצוע עבירה מן החמורות ביותר שיש, ביחס לשני גורמים שונים בהם חשד קובס. בכך יש כדי להשפיע, באופן ממשי, על המשקל שיש לייחס לעבירת קשירת הקשר לביצוע פשע בה הורשעו. לא למותר להזכיר, כבר עתה, כי מדובר בעבירה שבצידה קבוע עונש מאסר של 7 שנים..."

מעבר לאמור, מדובר בקשירת קשר לביצוע רצח המבוצעת לאחר שעלה כבר בידיהם לממש חלק מתכניתם הזדונית בדרך של רציחתו של אביה של ל', אלישע סבח. לא היה בכך כפי הנלמד כדי "להרגיעם" ואלו כבר כרתו ביניהם חוזה עברייני נוסף לפגוע בל' (כמו גם בטל קורקוס).

עוד נותנים אנו דעתנו לחומרה, לאופן האכזרי שעל פי פרטי הקשר אמורה הייתה ל' להירצח, ולא פחות חמור מכך את המטרה שלשמה נקשר הקשר (מעבר לרצח עצמו) והיא שימוש בגופתה על מנת לנהל מו"מ עם רשויות האכיפה כדי לדרוש את שחרורו של אחיו של נאשם 2 שמרצה 4 מאסרי עולם.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

ואם ייטען הטוען כי גם אם הדברים נאמרו, הם בבחינת טענות פנטסטיות הרי שבתכניתם זו, לא המציאו הנאשמים דבר, וראה למשל בעניין זה ע"פ 3105/06 יצחק זוזיאשוילי נ' מדינת ישראל (2.12.10), שבו נדון עניינו של מערער שביקש ליצור לעצמו באמצעות רצח, "קלף מיקוח" שיסייע לו להשתחרר ממאסר העולם שנגזר עליו בתיק אחר.

מנגד, בשונה מקשירות הקשר האחרות מעבר לתכנית הראשונית, קשירת הקשר ביחס ל' נותרה "בחיתוליה" מבלי שבוצעו פעולות הכנה ואחרות ממשיות לקידומה. מכל האמור לעיל, מתחם העונש ההולם בגין עבירה זו נע בין 2 ל-4 שנות מאסר. מיקום עונשם של הנאשמים 1 ו-2 (בשל כל אותם נימוקים שפורטו ביחס לניסיונות הרצח של אלישע סבח) יהיה בשליש העליון של מתחם העונש.

לאור כל האמור אנו גוזרים על כל אחד מהנאשמים 1 ו-2 בגין קשירת הקשר לרצח ל' שלוש (3) שנות מאסר בפועל.

אספקת אקדח הבול (אישום 8 לנאשם 1) :

הערכים החברתיים המוגנים בעבירות נשק הם קדושת חיי האדם, שלמות הגוף וביטחון הציבור, לצד שמירה על שלטון החוק, הסדר הציבורי ותחושת הביטחון האישי של האזרחים.

על חומרתן של עבירות הנשק בתי משפט שבו ותנו כאשר הפסיקה מהשנים האחרונות מדגישה כי אלו הפכו ל"מכת מדינה" המגיעה לכדי "מצב חרום לאומי". כך כדוגמא אחת מני רבות ר' דברי בית המשפט העליון בע"פ 6865/22 מדינת ישראל נ' אחמד ג' בארין [פסקה 7 לפסק דינו של כב' הש' פוגלמן] (17.1.23) :

"חומרתן של עבירות אלו נובעת בין היתר גם מכך שהן עשויות לשמש בסיס לביצוע עבירות נוספות: 'התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית והגורם בלעדיו אינן (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושוד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת "ייבוש הביצה" המשמשת ערש לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן, וכל שכן מקום שנעשה בנשק כזה שימוש בביצוע עבירות אלימות לסוגיהן" (-Hyperlink Removed- 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסק דינו של השופט מ' מזוז [פורסם בנבו] (5.11.2019))."

עוד ר' ע"פ 2165/23 מדינת ישראל נ' פלאח בלאל [פסקה 10 לפסק דינו של כב' הש' אלרון] (4.5.23) שבו נקבע כי "... עונש מאסר בפועל לתקופה של 3 שנים בגין עבירות הקשורות לנשק התקפי הוא ברף הנמוך של הענישה הראויה (ע"פ 4077/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 [פורסם בנבו] (28.7.2022)). וכפי שקבעתי בעבר, המסר העונשי הנגזר ממדיניות הענישה האמורה הוא כי "שומר נפשו ושלומו – ירחק מעבירות הנשק באשר הן, קלות כחמורות..."

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

עוד ראו ע"פ 7971/23 מג"ד אגבאריה נ' מדינת ישראל [פסקה 12 לפסק דינה של כב' הש' כנפי-שטייניץ] (26.5.24), בו בית המשפט עמד על קיומו של מעין מתחם מוצא לעבירות נשק: "בפסיקה מן העת האחרונה ביקש בית משפט לתת סימנים בעבירה זו בקובעו, על יסוד רמת הענישה שנקבעה בפסיקתו של בית משפט זה, כי ככלל מתחם ענישה ראוי לנאשם בגין עבירה של נשיאת נשק חס במרחב הציבורי, נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בפועל. כן נקבע כי 'באין נסיבות מיוחדות לחומרא או לקולא, יהא זה בהחלט סביר אם בית משפט יטיל על נאשם כאמור עונש של 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל' (ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 [נבו] (14.9.2022)), וכי 'מאסר בפועל בסביבתן של שלוש שנים הולם הובלה ונשיאה חד-פעמית של נשק' (ע"פ 4077/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 [נבו] (28.7.2022))."

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, נותנים אנו דעתנו לקלות ולמהירות שבה הנאשם 1, ממקום הימצאו בסין, מצליח לדאוג תוך שעות בודדות לאספקת אקדח הבול שמצוי בנהריה לעד המדינה שהתגורר באותה העת בדרומה של הארץ, תוך ניצול קשריו העברייניים עם נאשם 3.

עוד נלקח בחשבון, התחכום שנלווה למעשיו של נאשם 1 בכללו שימוש במילות קוד בשיחות שנעשו בין המעורבים השונים ובעניין זה נזכיר, כי הדברים הגיעו לכדי כך שנאשם 3 התקשה בעצמו בתחילה להבין פשר הקידוד. חשוב מכך, אספקת האקדח נעשת אגב קשירת הקשר לרצוח את טל, מתוך הבנה של נאשם 1 כי האקדח נועד לשמש את עד המדינה לרצוח את טל קורקוס. יצוין, כי בסופו של דבר לא נעשה שימוש באקדח לרצח טל קורקוס, כי עד המדינה סבר שהאקדח או המחסנית שלו תקולים.

מכל האמור לעיל אנו קובעים את מתחם העונש ההולם ככזה הנע בין 2 – 4 שנות מאסר וגוזרים על הנאשם 1 עונש של 3 שנות מאסר בפועל.

ניסיון רצח טל קורקוס :

על הערכים המוגנים בבסיס עבירת ניסיון הרצח, כמו גם הפסיקה הנוהגת ראה הפירוט כאמור לעיל ביחס לאישומים 4 ו-5.

בבואנו לאמוד את מידת הפגיעה של הנאשמים בערכים החברתיים המוגנים מניסיון רצח טל קורקוס, יש לקחת בחשבון את העובדה, כי אין המדובר בהגעה אקראית למקום הימצאו של טל אלא הגעה בעקבות מארב ממושך מתוזמן ומתוכנן ל"דירת ההימורים" שנפתחה כחלק מתוכנית עבריינית מתוכננת כאשר טל קורקוס כלל אינו מבין שהוא משוטה, ונוכחותו במקום נועדה להקל על חיסולו.

הדברים שנאמרו בנוגע לחומרה הגלומה בביצוע בצוותא נכונים גם ביחס לניסיון רצח זה. ניסיון הרצח מבוצע תוך העזרות בנשק חס, אקדח אותו נשא הנאשם 2 על גופו ובהסתייעות רכב הפגיו שהגיע עמו הנאשם 2.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

עוד ולחומרה יש לשכלל את התעוזה, כמו גם את "הדבקות במשימה" שבאו לידי ביטוי בכך שנאשם 2 ועד המדינה דלקו בנסיעה מהירה אחר טל קורקוס כשהם נוסעים ברכבו של נאשם 2 כברת דרך לא קצרה בתוך העיר אשקלון ומחוצה לה, בואכה גן יבנה. על פי התכנון הכוונה הייתה לירות בטל קורקוס כשירד מדירת ההימורים, מה שהתפתח לרצון לירות בו כשהוא מצוי ברכבו תוך כדי נסיעה, דבר אשר יש בו כדי להעמיד את משתמשי הדרך בסיכון, בין בשל כך שירי תועה יפגע ברכבים הסמוכים לטל, ובין כתוצאה שטל יאבד את השליטה ברכבו ויפגע באחרים.

מנגד, נלקחה בחשבון העובדה שבפועל לא נורה ולו כדור אחד, לא נגרם נזק, ואיש לא נפצע במהלך ניסיון הרצח.

בנסיבות העניין, בשים לב למידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, הפסיקה הנוהגת ויתר הנתונים הצריכים לעניין, אנו קובעים כי מתחם העונש ההולם בגין ניסיון רצח זה נע בין 6-9 שנות מאסר.

לאור כל האמור, אנו גוזרים על כל אחד מהנאשמים 1 ו-2 בגין ניסיון רצח טל - 8 שנות מאסר בפועל.

העבירות שלאחר רצח טל: (אישומים 11-17)

אישום 11 – שיבוש מהלכי משפט (לנאשם 1):

עבירה של שיבוש מהלכי משפט מוסברת בסעיף 244 לחוק העונשין, שזוהי לשונו: "העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו – מאסר שלוש שנים; לעניין זה, "הליך שיפוטי", לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית המשפט."

ברע"פ 7153/99 אורי אלגד נ' מדינת ישראל, נה(5) 729 (2001) צוין: "ביסוד שיטת המשפט בישראל מעוגן העיקרון שלפיו הליכי משפט קשורים קשר אמיץ עם החובה לומר אמת בכל ההליכים שנועדו לעשיית משפט. אשר-על-כן בהקשרם של ההליכים לעשיית משפט, החובה לומר אמת אינה רק בגדר חובה מוסרית, אלא היא אף חובה משפטית הנגזרת מהוראות החוק וממהותו של ההליך המשפטי. חשיפת האמת ועשיית צדק הן מהתכליות המובהקות של ההליך הפלילי (ג739)." "

הערכים החברתיים המוגנים בעבירה של שיבוש מהלכי משפט הם הגנה על טוהר ההליך השיפוטי ותקינותו, הבטחת יכולתן של רשויות החוק להגיע לחקר האמת, ושמירה על שלטון החוק ואמון הציבור במערכת המשפט. הבטחת תקינותו של ההליך המשפטי חולשת על כל שלביו, החל מהחקירה המשטרית, עובר לדיון בבית משפט וכלי בביצוע הוצאות בית המשפט.

ברע"פ 8721/04 יחיעם אוחנה נ' מדינת ישראל (17.6.07) קבע כב' בית המשפט העליון: "עבירת שיבוש מהלכי המשפט הינה בעלת פרישה רחבה, וחלה על 'כל מעשה שנעשה בכוונה להפריע לחקירה, למשפט או לביצוע הוראות בית משפט', בדרך זו היא מעניקה הגנה רחבה לערך המוגן של טוהר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

ההליך השיפוטי ותקינותו (הצעות-חוק 1021, תשל"ג, עמ' 22, ע"פ 44/81 מויאל נ' מדינת ישראל, פד"י לו(1) 505, 514 (להלן - עניין מויאל), ע"פ 150/88 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(2) 650, 658 (להלן - עניין לוי), עניין אלגד, בעמ' 740-739)."

עוד נקבע בפסיקה, כי בבחינת מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, על בית משפט לתת דעתו מהי העבירה שאותה ביקש הנאשם לשבש. ככל שמדובר בעבירה חמורה יותר, או אז, יהא בכך להשליך על חומרת השיבוש. לשון אחר, אין דומה שיבוש מהלכי משפט הנוגעים לעבירת רצח לשיבוש מהלכי משפט אגב עבירת עוון. בנוסף, ומטבע הדברים, ככל שמדובר בשיבוש מתוחכם, רב ואפקטיבי, או אז, החומרה הגלומה בו גדולה יותר.

באשר לפסיקה הנוהגת ככל שמדובר בעבירות שיבוש שעניינן עבירות רצח, או אז מתחמי העונש שנקבעים נעים בין מספר חודשים מאסר על תנאי במקרים הקלים לבין כשנה וחצי עד שנתיים מאסר בפועל במקרים החמורים. כך למשל, ראה בתפ"ח 17-09-24139 (מרז) **מדינת ישראל נ' גולובקו** (10.1.21), נקבע מתחם עונש הולם בין מספר חודשי מאסר לבין שנה וחצי בגין עבירה של שיבוש מהלכי משפט. במקרה זה, דובר על העלמת ראיות מהזירה השמדת חלק מהן (נטילת מכשיר ה-DVR, השלכת האקדח ששימש לרצח ושריפת הבגדים שלבשו במהלכו). יצוין כי ערעור שהגישו הנאשמים נדחה (ע"פ 498/21).

בתפ"פ 21-03-54312 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נ' עודה** (31.10.22), נקבע מתחם עונש הולם לצדה של עבירת שיבוש ככזה הנע בין שלושה לשישה חודשים מאסר בפועל. במקרה זה, דובר על כך שהנאשם השליך סכין ששימשה אותו לביצוע עבירה (שממנה, בסופם של דברים, זוכה על ידי בית המשפט).

בתפ"ח 13-10-63535 (מחוזי נצרת) **מדינת ישראל נ' ביאטרה** (18.3.15), נקבע מתחם עונש הולם הנע בין שמונה חודשי מאסר על תנאי לבין שמונה חודשי מאסר בפועל בגין עבירת שיבוש מהלכי משפט, שבאה לידי ביטוי בכך שהנאשם הסתתר מפני הרשויות.

בע"פ 20/6338 **דוד חיים נ' מדינת ישראל** (7.7.22), נדחה ערעורו של מי שהורשע ברצח אשתו ונגזרו עליו במצטבר למאסר העולם שנתיים מאסר בפועל בגין עבירות של שיבוש מהלכי משפט ומסירת ידיעות כוזבות. במקרה זה, דובר על כך שהנאשם, לאחר שרצח את אשתו, הסתיר גופתה, ריסק את מכשיר הטלפון הנייד שלה, גזר את כרטיסי האשראי ומשהחלו החיפושים אחריה, מסר כי אינו יודע דבר על היעלמותה ואז הציג מצג שווא, לפיה הוא מסייע בחיפושים אחריה.

בבחינת נסיבות ביצוע העבירה, אנו נותנים דעתנו לכך שמדובר בשיבוש שנעשה בזיקה לעבירת הרצח של טל קורקוס, וראו הקורלציה בין חומרת העבירה לעונש, כפי שצוטט לעיל. עוד בבחינת נסיבות העבירה, לא ניתן להתעלם מקור הרוח שהפגין נאשם 1 עת החל לפעול בנחישות מיד עם נחיתתו של עד המדינה בביתו בסין, לשבש מהלכי המשפט ולהקשות על גילוי מעורבותם ברצח. כך הורה לעד

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

המדינה בכוונת מכוון ובתחכום רב, לשלם לעדת המדינה רק חלק מהסכום שהובטח לה, מתוך ראייה צופה פני עתיד (שהוכחה כנכונה), את האפשרות שזו תהפוך לעד מדינה, ומתוך שכך, ליצור סתירה בין דברים שתמסור לבין ראיות שיכול והמשטרה תאסוף.

עוד פעל ליצור לעד המדינה "אליבי" להגעתו החפוזה מיד לאחר הרצח לסיין, על ידי כך שפתח סמוך לאחר נחיתתו, עברו ועבור זוגתו, אתר באינסטגרם "הלל מותגים" למכירת מוצרים שונים, והכל תוך מצג שווא בפני אותם השניים רוז, ובן, לפיו עד המדינה הנו איש עסקים המעוניין להרחיב את עסקיו גם בסיין.

שילוב האמור לעיל, מביאנו לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין **שנה לשנתיים** ולגזור על הנאשם **1 שנה וחצי** מאסר בפועל.

אישום 14 – עבירות של שיבוש מהלכי משפט (לנאשם 2):

בנוגע לערכים המוגנים ולפסיקה הנוהגת ביחס לעבירה של שיבוש מהלכי משפט, ראה המפורט באישום 11. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, בדומה לנאשם 1, גם ביחס לנאשם 2 באישום זה, יש לתת הדעת לכך שהשיבוש נעשה בזיקה לעבירת הרצח.

מעבר לאמור, הנאשם 2 הורשע בכך שלאחר המפגש בצימר יחד עם סני"צ קלימיאן ועם אחיו אדם, ובהמשך לאחר שנודע לו מפי עד המדינה בדבר האפשרות שנחתם הסכם עם עדת המדינה (המפעילה של דירת ההימורים), הוא נמלט מחוץ לגבולות המדינה. מיותר לציין, כי שהייה מחוץ לגבולות שטחי המדינה, כמוה כסיכול האפשרות לחקור את הנאשם 2 ולהעמידו לדין. עוד בהקשר לכך, הנאשם 2 לא חזר חזרה לישראל מרצונו הטוב, אלא שהה מחוץ לגבולות המדינה עד אשר גורש מתאילנד.

עם נחיתתו בשטחי מדינת ישראל, ביצע שורה של פעולות שתכליתן להקשות על גילוי, כמו גם גילוי ראיות שתסייענה לרדת לחקר האמת ובתוך כך, תחשופנה את חלקו במעשה הרצח. כך, הפקיד את מכשיר הטלפון שלו בידי אחר, תוך הוראה לעקוב אחר השיחות הנכנסות והיוצאות, לרבות עדכון שלו בהתאם; מתן הוראות למקורביו שלא ימסרו את מקום הימצאו, ואף הנחיות למסור מסרים כוזבים ביחס לכך; נסיעה לאילת להסתתרות לדירת מסתור עד למעצרו; הוראה לחן (בת זוגו) כי תמחק את התכתובות ביניהם.

שילוב האמור לעיל מוביל למסקנה, כי יש לקבוע בגין מכלול מעשיו של הנאשם 2, כמפורט לעיל, מתחם עונש הולם הנע בין **שנה עד שנתיים**, ולקבע את עונשו במרכזו של מתחם זה.

לאור האמור, אנו גוזרים על הנאשם 2 שנה וחצי מאסר בפועל.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

אישום 15 - הטרדת עד והדחה בחקירה (ביחס לנאשם 1):

העבירה של הטרדת עד דומה במהותה לעבירה של שיבוש מהלכי משפט, כאשר מבחינה רעיונית, יש לראותה כאחת מהאפשרויות לפגוע בתקינותו של ההליך השיפוטי. בשל האמור, הערכים החברתיים המוגנים בבסיס עבירה זו, דומים גם אם לא זהים, לעבירה של שיבוש מהלכי משפט. פועל יוצא של הדברים הוא, כי הערך המרכזי העומד בבסיס העבירה של הטרדת עד (לפי סעיף 249 לחוק העונשין) הוא הבטחת קיומו של הליך שיפוטי תקין, הוגן וטהור. הפסיקה מדגישה כי כל התערבות חיצונית שמטרתה להשפיע על עד, לשדלו או להניעו לשנות את עדותו, מהווה פגיעה חמורה באינטרס הציבורי של בירור נאות של אשמות פליליות בצינורות רשמיים וניטרליים.

ברע"פ 9689/05 בני סלע נ' מדינת ישראל (20.5.09) עמד בית המשפט על תכלית העבירה של הטרדת עד בהדגישו, כי זו חלה גם כאשר העד סיים למסור עדותו בבית משפט: "...האיסור הפלילי על הטרדת עד" נועד, בין היתר, להגן על מוסרי העדויות נגד נאשם ובפרט על קורבנותיו, מפני הטרדתם לא רק לפני מסירת עדותם, אלא אף לאחריה. הטרדה זו יכולה להתרחש אף לאחר שהסתיימו ההליכים בעניינו של הנאשם. אף שאיסור "הטרדת עד" נועד למנוע בראש ובראשונה פגיעה בהליך המשפטי המסוים שבו נמסרת העדות, יש בו גם כדי להבטיח את טוהר הליכי המשפט ככלל, בכך שמוסרי עדות פוטנציאליים, ובפרט קורבנות עבירה, יידעו כי הם יזכו להגנה מפני הטרדה אף לאחר סיום ההליכים בעניינו של נשוא עדותם. מכאן שאין הצדקה ליצור מגבלת זמן מלאכותית על המועד לביצוע העבירה של הטרדת עד. במקרה דנן, שבו המערער הטריד את המתלוננת עוד בטרם הסתיימו ההליך השיפוטי בעניינו, ודאי שניתן היה לראות בפעולתו משום הטרדה הנוגעת לעדות."

בדומה וביחס לעבירה של הדחת עד, ראה דברי בית המשפט העליון בע"פ 4444/16 פלוני נ' מדינת ישראל (10.10.18): "תכליתה של עבירת ההדחה בחקירה היא להגן על תהליך עשיית הצדק במשפט, על טוהר ההליך המשפטי ועל ערך גילוי האמת. הלכה היא כי על מנת להגשים תכלית זו יש לפרש את עבירת ההדחה בחקירה באופן רחב כך שתחול על כל מעשה שיש בו משום שכנוע, עידוד, דרישה, הפצרה או הפעלת לחץ (ישיר או עקיף) להימנע מלמסור הודעה במשטרה, למסור הודעת שקרית או לחזור מהודעה שנמסרה, וזאת גם אם הדבר נעשה בטרם שנפתחה חקירה. עוד נפסק כי עבירת ההדחה בחקירה היא עבירה התנהגותית, שיסודותיה מתגבשים בין אם מעשיו של הנאשם השפיעו בפועל על האדם שאותו ביקש להדיח בחקירה ובין אם לאו."

נוכח הדמיון בין העבירות של הטרדה והדחת עד לבין שיבוש מהלכי המשפט, נדמה כי נכון יהיה לעשות את ההיקש לזיקה בין טיב העבירה שביחס אליה אמור היה העד למסור גרסתו לבין חומרת ההטרדה או ההדחה.

בנוסף ביחס לעבירה של הטרדת עד, יש לתת את הדעת לתדירות המעשים, אופיים. לא אחת, מעשים שכאלה באים לידי ביטוי בפניות טלפוניות, התחקות אחר תנועות העד, חשיפת פרטים הנוגעים לעד.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

כך הם פני הדברים ביחס לעבירה של הדחת עד ואולם, בעבירות אלו, יש לעתים נסיבות מחמירות הנלוות להדחה, בדמות איומים מפורשים או מרומזים, או ביצוע הדחה תוך כדי חקירה. הגם שאין המדובר בעבירות תוצאתיות, גם לשאלה האם היה באותם מעשים להניא את העד מלמסור עדותו חשיבות בקביעת מתחם העונש.

מכל מקום, כאשר מדובר בעבירה של הטרדת עד העומדת בפני עצמה, מתחמי העונש שנקבעים נעים בין מאסר צופה פני עתיד בחלקם הנמוך לבין מספר חודשי מאסר עד שנה במקרים החמורים. ביחס לעבירה של הדחת עד, במקרים הקלים מתחמי העונש מתחילים בענישה צופה פני עתיד, ואולם, כאשר להדחת העד נלוו עבירות מחמירות, תקרתם של מתחמי הענישה יכולה להגיע לשנה וחצי ויותר.

על רקע האמור, בבחינת מעשיו של נאשם 1 כמפורט באישום 15 נותנים אנו דעתנו לכך שהעבירות של הדחה בחקירה והטרדת עד נעשו בזיקה לשתי עבירות הרצח ולא זו בלבד, רציחות שבוצעו על ידי הנאשם 1 ועד המדינה. נאשם 1 כפי הנלמד חשש מכך שעד המדינה יחתום על הסכם עם המשטרה, נתון המהווה אף הוא נסיבה מחמירה. אין צורך להכביר במילים על המורכבות הרבה והקושי הכרוך בגיוסו של עד מדינה לרבות הלחצים הרבים שזה מצוי בהם טרם החתימה. מעשים כדוגמת מעשיו של הנאשם 1 לעיתים מכריעים את הכף (ור' התייחסותנו בהכרעת הדין לגבי המסרים שהעביר נאשם 6 לאושר בן נעים בזמן שהיה במגע עם המשטרה לחתום על הסכם לשיתוף פעולה).

חומר הראיות הרב אליו נחשפנו מלמד כי נאשם 1 אינו צריך להעביר מסרים מפורשים בדבר הימנעותו של עד המדינה מלשתף פעולה, ודי באמירה לפיה "**ניבי אוהב אותך**", בנסיבות בהן עד המדינה נמצא על סף חתימה על הסכם עד מדינה כדי שיבין את המסר. עו"ד זהבי שפעל בשליחותו של נאשם 1 לא הסתפק בכך, וביקש כאמור מעד המדינה פרטים אודות חקירתו.

ביצוע המעשים באמצעות עו"ד זהבי אינו מקרי ובבסיסו ההבנה כי עורך דין נהנה ממעמד מיוחד בדגש על החיסיון הדברים המוחלפים בינו לבין הנאשם אותו הוא מייצג. אף שאין זה מעניינו של נאשם 1, שימוש שכזה, פוגע בתדמית עורכי הדין ומקצוע עריכת הדין, ויכול בעקיפין אף להקשות בשגרה על התנהלותם מול עצורים בתיקי פשיעה חמורה.

בנסיבות העניין אנו קובעים כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר ועד 18 חודשים מאסר וכי יש לקבע את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של המתחם.

לאור האמור, היה מקום לגזור על הנאשם 1 עונש מאסר לריצוי בפועל לתקופה של 12 חודשים.

עם זאת, במסגרת הכרעת הדין, הבענו מורת רוח מכך שבעניינו של עורך דין זהבי, המאשימה החליטה לסגור את התיק בעניינו ללא ששמענו או קיבלנו נימוק מניח את הדעת בנוגע להחלטה זו. כפי שצינו בהכרעת הדין, העובדה שנאשם 1 הורשע בביצוע עבירה זו הגם שהתיק נגד עורך דין זהבי נסגר, תבוא לידי ביטוי בשאלת הענישה, בשל התחושה שיש פגיעה מסוימת בשוויון בפני הדין. על כן, החלטנו מנימוקים של הגנה מן הצדק לסטות ממתחם העונש הראוי ולהסתפק בהשתתף מאסר על תנאי למשך

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

6 חודשים לשלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירה לפי סימן א' לפרק ט' לחוק העונשין (שיבוש עשיית משפט).

אישום 17 - הדחה בחקירה והטרדת עד (לנאשם 6)

ביחס לערכים המוגנים ולפסיקה הנוהגת בעבירות אלו, ראה הפירוט באישום 15.

למעשה, גם באשר לנסיבות ביצוע העבירה, כל שנאמר ביחס לנאשם 1 נכון כמעט באותה המידה בנוגע למעשיו של נאשם 6 ומידת הפגיעה שפגע במעשיו בערכים המוגנים.

כך ובתמצית, מדובר בשיבוש והטרדת עד בזיקה לעבירת רצח שבוצעה על ידי הנאשם 6. בזמן הרלוונטי, גם מ' היה על ספה של חתימה על הסכם שיתוף פעולה עם המשטרה. המסרים במקרה זה, לעומת זאת, היו פחות עמומים כאשר עורך זהבי כבר בפתח הפגישה מדבר על החשש ש"הולך להתפוצץ עוד עד" ורוב מילים אך למותר.

גם באישום זה, ההדחה והטרדת העד נעשים תוך שימוש בעורך דין, ולא בכדי. נציין כי בשני המקרים עורך דין זהבי לא היה זה שייצג את העדים והגעתו לתאי המעצר בהם שהו העדים הייתה "אד הוק" לצורך ההדחה והשיבוש.

לאור כל אלה, אנו קובעים כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשים מאסר בפועל. נוכח עברו הפלילי של הנאשם 6, היעדר נטילת האחריות, שיקולי הרתעת היחיד והרבים אנו מקבעים עונשו בשליש העליון של המתחם.

לאור האמור, היה מקום לגזור על הנאשם 6, עונש של שנה מאסר בפועל, אך מאותם הנימוקים שפורטו לעיל ביחס לאישום 15 החלטנו לגזור על הנאשם מאסר על תנאי למשך 6 חודשים למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירה לפי סימן א' לפרק ט' לחוק העונשין (שיבוש עשיית משפט).

אופן צבירת העונשים:

בגין כל העבירות הנוספות לעבירות הרצח, וכמפורט מעלה, יש לגזור בסה"כ על הנאשם 1 עונש של 33.5 (שלושים ושלוש וחצי) שנות מאסר בפועל ואילו על הנאשם 2 עונש של 30.5 (שלושים וחצי) שנות מאסר בפועל.

בהתאם להוראת סעיף 40(ב): "הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם."

ס"ק (ג) קובע: "בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר – לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת".

כאמור, קביעתנו ככל והדבר נוגע לעונשי מאסר עולם חובה, וביחס לנאשמים 1 ו 2- היא כי יש להורות על ריצויים במצטבר בשל עקרון קדושת החיים וחומרת העבירות.

באשר לאופן צבירת העונשים בגין העבירות הנוספות בהן הורשעו הנאשמים, מחד, אין בידנו להיעתר לבקשת הסניגורים כי אלו ירוצו בחפיפה מלאה לעונשי מאסר העולם. מאידך, גם אין בידנו לקבל את עמדת המאשימה לפיה יש להורות על צבירתם המלאה.

לדידנו צבירה חלקית, היא האיזון הראוי שייתן ביטוי למכלול השיקולים, בכללם, לכך שראינו לצבור את עונשי המאסר עולם; לכך שחפיפה מלאה לא תיתן ביטוי לחומרתן של חלק מהעבירות; ראיית תיק זה כחלק מפרשה אחת גדולה עם תת פרשיות כמו גם להיותן חלק מאירועים נפרדים; לכך שגם ביחס לכאלה חטאו בעבירות קשות מנשוא, יש בממד האנושי להשאיר פתח של תקווה (ור' בין היתר ע"פ 2134/12 אנדרי ליושצנקו נ' מדינת ישראל (27.8.15), ע"פ 6386/12 עמנואלוב נ' מדינת ישראל (6.12.15).

ביישום האמור לעיל, תוך מתן ביטוי לשוני בין הנאשמים 1 ו 2- ככל שהדבר נודע לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה או קובעים כדלקמן:

ביחס לנאשם 1: 15 שנה מתוך 33.5 שנות המאסר שגזרנו עליו בגין העבירות הנוספות לעבירות הרצח יהיו במצטבר ל-3 מאסרי העולם והיתרה בחופף.

ביחס לנאשם 2: 12 שנה מתוך 30.5 שנות המאסר שגזרנו עליו בגין העבירות הנוספות לעבירות הרצח יהיו במצטבר ל-2 מאסרי העולם והיתרה בחופף.

רצח חריג בחומרתו:

טיעוני המאשימה:

בהתאם להוראת סעיף 30 לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, תשס"א-2001 (להלן: "חוק שחרור על תנאי") ב"כ המאשימה עותרת לבית המשפט לקבוע, כי כל אחד ממעשי הרצח בהם הורשעו הנאשמים הוא בגדר "רצח חריג בחומרתו".

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

נטען, כי בהתאם לקביעת בית משפט בהכרעת הדין, מדובר בפרשה אחת שביסודה פגיעה ישירה שיטתית ומכוונת במערכת אכיפת החוק, כאשר כלל עבירות הרצח, בוצעו נגד עדים בהליכים פליליים חמורים אך בשל כך ששיתפו פעולה עם רשויות האכיפה.

הוטעם, כי מעשיהם של הנאשמים ביחד ולחוד חרגו מעבר לפגיעה הקשה הטבועה ממילא בכל עבירת רצח והגיעו לכדי פגיעה מוסדית המכוונת לליבת תהליך השיפוטי ושלטון החוק. מדובר במעשים שבוצעו לאחר תכנון מוקדם ובקור רוח כשהמניע שעמד בבסיסם הוא נקמני. תכלית נוספת של מעשי הרצח הייתה העברת מסר מאיים צופה פני עתיד כלפי אחרים.

ב"כ המאשימה הפנתה להנחיית פרקליט המדינה 9.18 העוסקת ב"רצח חריג בחומרתו" ובה פירוט דוגמאות שייחשבו כרצח חריג בחומרתו. כך בין היתר, הפנתה לסעיף 9(3) להנחיה שמדבר על "רצח מרובה קורבנות", סעיף 9(5) להנחיה שעניינו "רצח שבוצע באכזריות קשה ויוצאת דופן", וכן סעיף 9(6) להנחיה שענינו "רצח של גורם ממערכת אכיפת החוק".

לטענת המאשימה, אף ש"עד" לרבות "עד מדינה" באופן פורמאלי אינם נחשבים כגורם במערכת אכיפת החוק, הרציונל והתכלית בראיית רצח של איש ממערכת אכיפת החוק כחריג בחומרתו, חל גם על אלה.

הצירוף של פגיעה בערכים החברתיים המוגנים הכוללים את קדושת החיים, בטחון הציבור, תקינות ההליך הפלילי, הגנה על עדים ואמון הציבור ביכולתה של המדינה להגן על מי שפועל על פי חוק, הוא זה שכמכלול מצדיק את ראיית מעשיהם של הנאשמים ככאלה הנכללים תחת ההגדרה של רצח חריג בחומרתו.

באופן ספציפי ביחס לנאשם 1 פורט, כי המדובר במתכנן והמכוון של כלל מעשי הרצח, שפעל מתוך מניע אחד ומכלול מעשיו מגלם חומרה החורגת מחומרה הגלומה בכל אירוע בודד ומעיד על דפוס עברייני קיצוני ומתמשך.

באשר לרצח דבורה, זה יצא אל הפועל לאחר מהלך עברייני מתוכנן, קר ומחושב הכולל הטעיה מכוונת והולכת שולל. הרצח בוצע על ידי ירי מטווח קצר לעיני ילדיה הקטינים ואחייניתה הקטינה שישבו עמה ברכב, ובכלל זאת ההשפעה הטראומטית והזעזוע שנגרם להם מהמראה אליו נחשפו. לכך מצטרף הממד הציבורי התודעתי של הרצח, שבאותה עת עורר הד ציבורי נרחב וגרם לזעזוע. באשר לרצח טל קורקוס, מדובר ברצח שבוצע באכזריות קשה וחריגה, באמצעות הפעלת מטען שהוצמד לרכבו. דרך ביצוע זו שללה אפשרות להושיט לו עזרה והובילה למותו בייסורים.

ב"כ הנאשם 6 מנגד, סבורים כי יש לדחות בקשת המדינה לראות ברצח דבורה ככזה העונה על ההגדרה של רצח "חריג בחומרתו". נטען, כי חרף הקושי המובנה בטיעון היוצא כנגד חומרת רצח באשר הוא, בחינה עניינית של החוק, הפסיקה והנחיית פרקליט המדינה מובילים למסקנה המתיישבת דווקא עם עמדתם. נטען, כי אין מדובר בריבוי קורבנות, דבורה אינה עונה על ההגדרה של איש חוק, כשהימצאות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

ילדיה ברכב, לא הייתה חלק מתכנון הרצח. ב"כ הנאשם 2 וכך גם ב"כ הנאשם 1 הוסיפו וטענו, כי גם אם לטענת המאשימה היא פועלת לפי הנחיות פרקליט המדינה בעניין זה, הרי הנחיות אלו, כשמן כן הן, והן אינן מחייבות את בית המשפט.

דיון והכרעה:

בהתאם להוראת סעיף 29(א) לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, תשס"א-2001, ועדת שחרורים מיוחדת רשאית להמליץ לנשיא המדינה לקצוב את עונשו של אסיר עולם "לאחר שחלפו לפחות שבע שנים מהיום שהחל לשאת את מאסרו, ובלבד שהתקופה שתמליץ לקצוב לא תפחת מ-30 שנים". עוד נקבע, כי כאשר מדובר באסיר עולם הנושא עונש של שני מאסרי עולם מצטברים או יותר רשאית ועדת שחרורים מיוחדת להמליץ לנשיא המדינה לקצוב את עונשו של האסיר "לאחר שחלפו לפחות חמש עשרה שנים מהיום הקובע, ובלבד שהתקופה שתמליץ לקצוב לא תפחת מ-30 שנים" (סעיף 29(ב)).

בשנת 2014 נחקק תיקון מס' 14, תשע"ה-2014 שזו לשונו:

"המלצה לעניין אסיר עולם שהורשע ברצח חריג בחומרתו"

330. (א) בית משפט שהרשיע אדם ברצח רשאי לקבוע, לעניין המלצה לקציבת עונש מאסר עולם, שאותו אדם ביצע את המעשה בנסיבות חריגות בחומרתן.

(ב) קבע בית המשפט כאמור בסעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 29 בשינויים אלה:

- (1) על אף האמור בסעיף קטן (א), ועדת שחרורים מיוחדת לא תמליץ להקל בעונשו של האסיר בטרם חלפו לפחות 15 שנים מהיום שבו החל לשאת את מאסרו, ובלבד שהתקופה שתמליץ לקצוב לא תפחת מ-40 שנים;
- (2) בסעיפים קטנים (ב) ו-(ה), במקום "מ-30 שנים" יקראו "מ-40 שנים".

בדברי ההסבר להצעת החוק צוין: "מטרת הצעת החוק היא לקבוע הסדר מחמיר מהקבוע היום בחוק לגבי אסירי עולם שבית משפט החליט כי ביצעו רצח בנסיבות חריגות בחומרתן. ההצעה אינה מתייחסת לכל רצח שהוא (ואף לא לכל רצח שמוצע לקבועו כרצח בנסיבות מחמירות בהצעת חוק העונשין (תיקון מס' 119) (עבירות המתה), הצעות חוק הממשלה 880, מיום י"א בתמוז התשע"ד (9 ביולי 2014)), אלא למעשי רצח חריגים, אכזריים או מרובי קורבנות. מוצע להסמיך את בית המשפט לקבוע שמי שהורשע ברצח ביצע את המעשה בנסיבות חריגות בחומרתן, לעניין המלצה לנשיא המדינה בדבר קציבת עונשו" (הצעת חוק שחרור על-תנאי ממאסר (תיקון מס' 14) אסיר עולם שהורשע ברצח חריג בחומרתו, התשע"ד-2014).

עיון בפרוטוקול ועדת החוקה, חוק ומשפט מלמד, כי המחוקק נמנע במכוון מלתחום את גבולותיו של המונח "רצח בנסיבות חריגות בחומרתן" והותירו לפרשנות שיפוטית של היושבים בדיון. כך, כאשר נציגת הסנגוריה הציבורית עתרה לקבוע רשימה סגורה של מקרים, שלל זאת יו"ר הוועדה וטען, כי "אנחנו לא מכינים לבתי-המשפט רשימות סגורות". היועצת המשפטית הוסיפה: "רק אומר שבכוונה הוועדה לא רצתה לשאוב מהחוק של עבירות המתה כי הרצח בנסיבות מחמירות שם הוא לא הרצח שמתכוונים אליו כאן. כאן מתכוונים לא לרצח בדם קר ללא קנטור. כאן מתכוונים למעשי רצח מאוד אכזריים, יוצאי דופן. לכן דווקא לקחת את זה משם זה להרחיב את סל המקרים. חברי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

הכנסת כאן אמרו במפורש שהם מתכוונים למעשי רצח יוצאי דופן, שבית-המשפט יגדיר אותם ככאלה, ולא כל מה שמתואר בחוק עבירות ההריגה כרצח בנסיבות מחמירות. (פרוטוקול מס' 237, מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט (22.9.2014)).

סקירת הפסיקה:

היקף תחולתו של הסעיף שנדון עד עתה אינו רב. להלן יובאו כל המקרים בהם בית המשפט קבע, כי מדובר ברצח שבוצע ב"נסיבות חריגות בחומרתו":

ע"פ 7899/16 אבו חאשיה נ' מדינת ישראל (16.10.18) דובר על רצח חייל ממניע אידיאולוגי מתוך שאיפה ליטול את נשקו לרצוח באמצעותו עוברי אורח רבים ככל האפשר.

בע"פ 1900/18 אברהם ילמה נ' מדינת ישראל (6.10.19) נדחה ערעורו של מי שהורשע ברצח בכוונה תחילה ואינוס ונדון למאסר עולם ו-16 שנות מאסר נוספות. במקרה זה, המנוחה שגרה בסמיכות למערער הגיעה לדירתו, שם תקף אותה וגרם לה לחבלות רבות; ביצע בה מעשה סדום ואנס אותה; חנק ודקר אותה. לאחר מותה אפשר לכלבתו להשחית את פניה. למחרת ניסה לבתר את הגופה על מנת להעלים את הגופה.

בע"פ 10033/17 שאכר נ' מדינת ישראל (11.12.19) - נדחה ערעור על הרשעת המערער ברצח צעירה בת 20. המערער שעבד כפועל בניין הבחין במנוחה גרר אותה לסבך שיחים, שם ביצע בה עבירות מין קשות ובשלב מסוים חנק אותה עד שמתה ונמלט מהמקום.

בע"פ 4039/19 דניאל נחמני נ' מדינת ישראל (17.3.21) דובר על אינוס אכזרי של בת 17 בעודה כפוחה חסרת אונים, כשבסופו, הנאשם רוצץ את ראשה באמצעות חפץ קהה.

בתפ"ח (מרכז) 489-04-20 מדינת ישראל נ' ברק בן עמי (29.12.21) - דובר על נאשם שניסה לרצוח את אשתו בכך שחנק אותה ובהמשך דקר אותה באמצעות סכין. לאחר מכן, ניגש לביתו התינוקת (בת 10 חודשים) ורצח אותה על ידי כך שדקר אותה באמצעות הסכין בצווארה ובבית החזה שלה, בהמשך, ניסה לרצוח את בתו הפעוטה (בת 3) אותה דקר הנאשם באמצעות הסכין מספר פעמים בצווארה ובפלג גופה העליון, וכן חנק אותה על מנת לגרום למותה.

בתפ"ח (מחוזי ב"ש) 53758-07-13 מדינת ישראל נ' אמטיראת (18.8.15) - דובר בנאשם שהורשע בכך שחנק את שתי בנותיו הפעוטות על ידי כך שאחז בצווארן בחוזקה בידיו ורצח אותן. לאחר שרצח אותן תלה הנאשם את הבנות באמצעות חבל מתקרת ביתו. הנאשם הותיר את בנותיו כשהן תלויות ונמלט. יצוין כי ערעור שהוגש לבית המשפט העליון נדחה (ע"פ 756/16).

בתפח (מרכז) 9248-07-14 מדינת ישראל נ' אברהם לוי (5.6.16) - דובר על נאשם שרצח את שני ילדיו על רקע סכסוך גירושיים. כמתואר בגזר הדין הנאשם שכנע את הילדים, באופן שלא הוברר, להניח לו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

לכרוך את הבנדנות סביב ראשיהם, כך שיכסו את עיניהם, לכבול את ידיהם מאחורי גבם באמצעות האזיקונים ולכרוע על ברכיהם, כשפניהם לארון הקיר שבחדר השינה. הנאשם ניגש אל הילדים מאחור ושיסף באמצעות הסכין את גרונותיהם בזה אחר זה.

ברע"פ 3340/16, פתחי גנאמה נ' מדינת ישראל (22.05.16), חיווה בית המשפט העליון דעתו בעניינו של המבקש שהורשע בחטיפת וברצח דני כץ ז"ל כי: "המבקש הורשע בפרשה מזוועה ואכזרית שהוגדרה בצדק על-ידי ועדת השחרורים כ"טראומה לאומית" "שנצרכה בזיכרון הקולקטיבי". נוכח נסיבותיה החריגות לחומרה של הפרשה, יש להניח, במידה רבה של סבירות, כי אילו סעיף 30.ב לחוק שנחקק במסגרת תיקון 14 – בשנת 2014 – היה קיים בשעתו, עת הורשע המבקש בביצוע הרצח, בית המשפט היה עושה שימוש בסעיף זה, הקובע כלהלן: (א) בית משפט שהרשיע אדם ברצח רשאי לקבוע, לעניין המלצה לקציבת עונש מאסר עולם, שאותו אדם ביצע את המעשה בנסיבות חריגות בחומרתן".

למותר לציין, כי הסקירה הנ"ל אינה מתייחסת למקרי רצח קשים שהוכרו גם כמעשה טרור וזאת משום שסעיף 40 לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016, מחיל הסדר דומה לזה שקבוע בסעיף 30 על מי שנידון למאסר עולם בגין עבירת טרור, וראה בין היתר, תפ"ח (י-ם) 33269-04-22 מדינת ישראל נ' וסים אסעיד וכן תפ"ח (ירושלים) 15148-03-19 מדינת ישראל נ' ערפאת רפאעיה.

מאידך בתיקים אלו בית המשפט לא נענה לבקשת המאשימה לראותם כחריגים בחומרתם:

בתפ"ח 932-01-16 מדינת ישראל נ' פלוני (14.9.20) - שבו הורשע הנאשם בשלוש עבירות רצח בכפר דומא (משפחת דוואבשה) שבגדה המערבית ב- 2015 ובשני ניסיונות רצח, שתי עבירות הצתה ועבירה של קשירת קשר לביצוע פשע ממניע גזעני, בית המשפט לא קיבל את עתירה המאשימה לקבוע כי מדובר ברצח חריג בחומרתו. כך נימק בית המשפט המחוזי החלטתו: "עיון במקרים בהם בתי המשפט החילו את סעיף 30 מלמד כי לרוב נעשה הדבר במקרים בהם מבצע העבירות רואה את תוצאות מעשיו הקשים, לרבות סבלם של הקורבנות, ולעיתים אף את תחינתם כי יחדל ממעשיו. למרות זאת הוא אדיש לכך או אף מרוצה מכך שכוונותיו התממשו. בענייננו, למרות התוצאות החמורות והקשות שנגרמו ממעשי הנאשם והאכזריות הטבועה בהם, אין הנסיבות דומות, ולו מחמת הספק. בנסיבותיו הייחודיות של המקרה דנן, הנאשם לא ידע מה יהיה מספר הקורבנות או את זהותו של עלי כתינוק חסר ישע, ואף לא שאף למקסם את מספר הקורבנות, ועל כן איננו מוצאים להחיל את סעיף 30 הנ"ל כעתירת המאשימה." יצוין כי ערעור שהוגש על הכרעת הדין נדחה (ע"פ 7388/20).

בתפ"ח (מרכז) 55532-02-21 מדינת ישראל נ' רז (28.11.23) (להלן: "עניין רז") - דובר על נאשם שהורשע ברצח אשתו לעיני ילדיו. בגזר הדין מתואר כי עובר לרצח "נטל הנאשם חבל באורך 8.20 מטרים. הנאשם קרא לקטינים, והושיב את א.א, ב.ב ו-ג.ג על שלושה כסאות ילדים קטנים בסלון.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

הנאשם ליפף את החבל סביב שלושת הקטינים, וקשר אותם, בעוד התינוק ד.ד. יושב בכיסא אוכל ייעודי לתינוקות בצמוד לקטינים. בסמוך לכך, נטל הנאשם סכין מטבח עם להב מחודד באורך 20 ס"מ, והניחה על שולחן פינת האוכל בהמשך למתואר, ולעיני הילדים, דקר הנאשם באמצעות סכין את המנוחה שנאבקה בו ובהמשך שלף אקדח וירה בה ירייה אחת בירך ואחת בראשה. עוד מפורט בגזר הדין כי: "מיד לאחר הירי הקטלני, צעק הנאשם לאוזני הקטינים הבוכים, שנכחו במקום 'יש, עכשיו אין אמא' או אז שחרר הנאשם את הקטינים מקשירת החבל, כשהם מבוהלים ובוכים..."

בית המשפט המחוזי עובר להחלטתו, הופנה על ידי ההגנה למקרי רצח אכזריים וקשים בהם לא עתרה המאשימה לקבוע כי מדובר חריג בחומרתו ובסופו של דבר דחה את בקשת המאשימה לקבוע כי מדובר ברצח חריג בחומרתו בציינו: "מכל האמור לעיל ניתן להבין כי המקרה הנדון בענייננו שנוסבותיו קשות, שונה מהמקרים בהם הופעל סעיף 330 עד כה בפסיקה, והוא אף אינו נכנס בגדר הדוגמאות המפורטות בהנחיית פרקליט המדינה. ב"כ המאשימה ציינה זאת בהגינותה במסגרת טיעוניה, והגדירה את הפעלת הסעיף במקרה דנן כ"קפיצת מדרגה". ואכן, התלבטנו, נוכח נסיבותיו הקשות והחמורות של האירוע בו עסקינן, האם אין זהו המקרה המתאים להרחיב במידת מה את השימוש שנעשה עד כה בסעיף 330. משנה החומרה של הרצח בענייננו, בשונה מאירועים דומים של רצח בנות זוג, היא הנכחת הילדים וביצוע הרצח לעיניהם. ואולם, לנוכח ייחוס עבירת ההתעללות בנוסף לעבירת הרצח, החומרה היתרה מוצאת את ביטויה בעונש מאסר משמעותי המצטבר למאסר העולם, זאת אף מעבר לעתירת המאשימה. האינטרס הציבורי והסלידה מביצוע הרצח בנסיבות דנן יבואו לידי ביטוי בענישה מחמירה זו, תוך שקילת מכלול השיקולים הרלוונטיים ובהתאם להוראות חוק העונשין."

לא למיותר לציין, כי שני המקרים האמורים אין בהם ללמד כמדיניות מתי לא יוכרו מקרי רצח כחריגים בנסיבותיהם, לא רק בשל מיעוטם, אלא בעיקר בשים לב לכך שמקום בו המאשימה מלכתחילה לא עותרת מבית המשפט כי רצח מסוים ייחשב ככזה, בית המשפט לא יעשה כן מיוזמתו. פועל יוצא הוא, שמקרי רצח אכזריים וקשים רבים כלל לא נבחנים תחת הפריזמה של סעיף 30 לחוק שחרור על תנאי.

הנה כי כן, כקריאת כיוון, העולה מתוך אותם פסקי דין, אף שכל רצח אינהרנטית מגלם בתוכו רוע ואכזריות, הקביעה כי מדובר ברצח חריג בחומרתו שמורה למקרים מצומצמים ביותר. למעשה, גם כאשר נקבע כי מדובר ברצח שנעשה באכזריות מיוחדת כאמור בסעיף 301א(7) לחוק העונשין אין בכך ללמד בהכרח כי מדובר ברצח חריג בחומרתו לפי חוק שחרור על תנאי. מדובר בתנאי הכרחי, אך לא תנאי מספיק.

מבלי שיהיה בכך למצות הקטיגוריות, המקרים שהוכרו כחריגים בחומרתם על פי רוב הם כאלה שעניינם רצח ילדים (או ילדים ואמם) שבוצעו באכזריות, ריבוי קורבנות, שילוב של רצח שקדם לו ביצוע עבירות מין קשות בקורבן, או עבירות קשות אחרות כחטיפה התעללות וכיוצא ב.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

בעניינו, יישום כל אחד משלושת מקרי הרצח בפני עצמו, מוביל למסקנה כי אף שכל אחד מהם בוצע בנסיבות מחמירות כאמור בסעיף 301א(א)(7), הוא אינו נכלל באותן "קבוצות" שהוכרו הלכה למעשה על ידי בתי המשפט כחריגים בחומרתם.

לדאבונו, רבים הם מקרי הרצח שמבוצעים בטבורה של עיר לעיני כל, תוך סיכון העוברים ושבים. רצח באמצעות מטען חבלה המוצמד לרכבו של הקורבן הוא בבחינת שיטת חיסול מוכרת ונפוצה, ורצח אישה כחלק מסכסוכים עברייניים, למגינת לבנו, כבר אינו נדיר כפי שהיה. נוסף לכך, אין לומר כי מדובר במקרי רצח סדיסטיים חריגים באכזריותו; רצח אגב התעללות שנמשך זמן או תוך שילוב של עבירות מין קשות; רצח של קטינים או תוך כדי הנחתם של קטינים בכוונת מכוון לצפות במות מי מיקריהם.

יודגש, כי אין באמור להפחית כהוא זה מחומרת מקרי הרצח בעניינו, והאכזריות הגלומה בהם. מדובר במעשים קשים שקבענו לגביהם כי בוצעו בנסיבות מחמירות, ולא בכדי, העונש בצדס הוא עונש מאסר עולם חובה, ובמצטבר האחד לשני.

לצד האמור, אנו סבורים כי ביחס לנאשם 1 בלבד יש לקבוע כי שלושת מקרי הרצח בהם הורשע מצדיקים קביעה כי הם חריגים בחומרתם, ונסביר.

מעבר להרשעתו של הנאשם 1 בשלושת מקרי הרצח, קביעתנו הברורה היא כי מדובר בפרשה אחת שמניע אחד ברור מקשר בין כולם והוא רצון הנקמה של הנאשם 1 לפגוע בכל מי שהעיד נגדו או נגד מי מהמקורבים לו לצד הרתעה צופה פני עתיד כלפי מי שיעשה כן בעתיד.

קשר הגורדי בין שלושת מקרי הרצח מחייב בחינה כוללת של מכלול עשייתו העבריינית של הנאשם 1 שבסופה המסקנה, כי עניין לנו ב"ריבוי קורבנות" כחלק מתוכנית עבריינית אחת. עוד יש לתת הדעת לכך שמעבר לשלושת מקרי הרצח, נקשר קשר לרצוח גם את לי לצורך ניהול מו"מ לשחרור אחיו של נאשם 2.

בתפ"ח (מחוזי ת"א) 14-11-51040 מדינת ישראל נ' נור אלדין חאשיה (14.9.16) (שהובא לעיל במסגרת הערעור בבית המשפט העליון) דובר כאמור על רצח חייל, קורבן יחיד. בית המשפט המחוזי, כב' השופטת רביד הצטרפה לחוות דעתו של השופט בן יוסף, כי מדובר ברצח חריג בחומרתו תוך הדגשה כי גם כוונה לפגוע בקורבנות נוספים שלא צלחה עשויה לענות על הגדרה זו: "מצאתי לצרף דעתי לתוצאה אליה הגיע חברי, כשהטעם המרכזי לכך הוא שרצח החייל המנוח, לפי הודאת הנאשם עצמו, היה רק צעד ראשון בביצוע רצח של אזרחים, עובדי אורח תמימים, רבים ככל האפשר, ובלשונו: '...רציתי להמשיך לגמור את כל אלה שברחוב, להמשיך את המלאכה עם כולם'."

רלבנטית לעניינו, האבחנה שערך בית המשפט העליון בין סעיף 301א(א)(7) לחוק העונשין, שעניינו רצח שבוצע באכזריות מיוחדת לבין לסעיף 30 לחוק שחרור על תנאי, בע"פ 8363-19 רם גרנות נ' מדינת ישראל (8.6.21) (להלן: "עניין גרנות"). במקרה זה דובר על נאשם שרצח באכזריות את אשתו על ידי כך

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

שהכה בראשה מכות פטיש רבות, בהמשך כשהיא עודנה בחיים, שפך לפיה חומצת מלח שניקבה את איבריה הפנימיים תוך שהוא חונק אותה (יצוין כי חרף האכזריות הרבה, המדינה לא ביקשה לראות ברצח כחריג בחומרתו). בית המשפט העליון מציין כי בעוד שסעיף 301א(א)(7) מושם הדגש על הקורבן, בסעיף 303 לחוק שחרור על תנאי, מושם הדגש על האינטרס הציבורי ובכלל זאת המסוכנות הנשקפת מן הנאשם בזיקה לשחרורו המוקדם, כמו גם אמון הציבור במערכת אכיפת החוק. נוכח חשיבות הדברים יובאו הדברים בפירוט:

"ראשית, בעוד שסעיף 303 לחוק שחרור על תנאי מדגיש את מעשה ההמתה ככזה הנעשה ב"נסיבות חריגות בחומרתן", סעיף 301א(א)(7) לחוק העונשין מתייחס לרצח אשר נעשה "באכזריות מיוחדת" או תוך התעללות בקורבן. מזאת אנו למדים כי הסעיף בחוק העונשין ממקד יותר במידת אכזריותו של מעשה הרצח, ואילו סעיף 303 לחוק שחרור על תנאי מתמקד דווקא בהיות מעשה הרצח חריג.

[...]

שנית, דברי ההסבר לחוק שחרור על תנאי מסייגים את הקשר בין הסעיפים, דרך הקביעה כי "ההצעה אינה מתייחסת לכל רצח שהוא ואף לא לכל רצח שמוצע לקבעו כרצח בנסיבות מחמירות בהצעת חוק העונשין"... עוד נקבע כי תנאי סף לבקשה שכזו יהא כי הנאשם הורשע בעבירת "רצח בנסיבות מחמירות" בהתאם לסעיף 301א לחוק העונשין, וכי זהו תנאי הכרחי אך לא מספק.

[...]

שלישית, להבנתי, תכלית שני דברי החקיקה שונה. חוק שחרור על תנאי, כפי שעולה משמו, קובע נורמות, כללים ואמות מידה למתן ההוראה על שחרור מוקדם ממאסר... חוק שחרור על תנאי שם דגש מיוחד על מבצע העבירה – בתנאים המאפשרים לו לקצר את עונשו, הקריטריונים הנלקחים בחשבון בשקילת קיצור עונשו, תנאי שחרורו והאופן בו הוא יכול להשיג על החלטת הוועדה. אולם לעיתים החוק מעניק את הבכורה לשיקולים הנוגעים לאינטרס הציבורי ולתפישות הציבור כלפי מערכת החוק והאכיפה... סעיף 10 לחוק מציב מסלול אחר של שיקולים, הנוספים לאלו שהוועדה רשאית לשקול תחת סעיף 9. מסלול זה דן "במקרים בעלי חומרה ובנסיבות מיוחדות, שבהם סברה הוועדה כי שחרורו של האסיר על-תנאי יפגע במידה חמורה באמון הציבור במערכת המשפט, אכיפת החוק ובהרתעת הרבים". שיקולים מעין אלה מתאימים לחוק שחרור על תנאי, אך לא להגדרת העבירה בחוק העונשין אשר מובילה להחמרה בתיוג המעשה ובעונש המושת בגינו. לעומת זאת, עבירת הרצח בנסיבות מחמירות לפי סעיף 301א(א)(7) לחוק העונשין שמה את הזרקור על קורבן העבירה. על בית המשפט לבחון את מעשה הרצח על פי החוויה שהקורבן עבר. האכזריות, כמו ההתעללות, היא כביש דו סטרי. יש בה ללמד על התנהגות הרוצח, אך גם על עוצמת הפגיעה בקורבן העבירה ובכבודו. הראייה הרחבה של אמון הציבור ותגובתו למעשה הרצח, שמאפיינת את חוק שחרור על תנאי, מצטמצמת בסעיף הנזכר בחוק העונשין להסתכלות על הקורבן והפגיעה שהוסבה לו בסיפור המעשה..."

דברים אלו, במובהק, מובילים למסקנה ביחס לנאשם 1, כי מי אשר הגה תוכנית רצחנית לפגוע בשורה של עדי תביעה - ומימשה, מעיד על עצמו כי נשקפת ממנו מסוכנות חריגה כלפי הציבור וכי אין לאפשר בחינת שאלת קציבת עונשו, אלא בחלוף לפחות 15 שנה מהיום הקובע ולתקופה שלא תפחת מ- 40

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

שנה. כך הם פני הדברים ביחס לאמון הציבור במערכת אכיפת החוק, וביתר שאת, האופן שבו זו נתפסת גם על ידי עדי תביעה שעדותם אינה בגדר זכות אלא חובה.

לא נעלמה מעיננו העובדה כי המחוקק נוקט במילה "רצח" בלשון יחיד ואולם ראיית שלושת מקרי הרצח ככאלה העומדים בפני עצמם, חוטאת למציאות, מלאכותית, היא פוגעת באינטרס הציבורי ואין בידנו לקבלו. הותרת הגדרת רצח חריג כרקמה חיה בצירוף פרשנות תכליתית, מאפשרת ואף מצדיקה את דרך הילוכו.

לסיכום, אנו קובעים כי שלושת מעשי הרצח במאוחד **וביחס לנאשם 1** הם "רצח חריג בחומרתו" בהתאם להוראת סעיף 30ב' לחוק שחרור על תנאי.

באשר לנאשם 2, התלבטנו האם יש לראות בשני מקרי רצח אותם ביצע – במאוחד – ועל בסיס אותו הרציונל שפורט לעיל, ככאלה שהם חריגים בחומרתם. נזכיר, כי נאשם 2 ידע היטב כי הוא רוצח עדי תביעה כאשר ביחס לרצח סבח, היה לו אינטרס אישי בחיסולו (שהשתלב עם תוכניתו של נאשם 1). הפגיעה שפגע הנאשם 2 במערכת אכיפת החוק, באמון הציבור בה, ובתחושת הביטחון (מעבר לקדושת החיים) אף היא רבה ומשמעותית. אף שכך, בסופם של דברים נמנע מלעשות כן, וזאת בעיקר בשל כך שנאשם 2 בשונה מנאשם 1, לא היה הוגה התוכנית העבריינית, והכוח המניע שבבסיסה. לא מן הנמנע כי במידה ונאשם 2 לא היה נרתם להוצאתם של מעשי הרצח אל הפועל, נאשם 1 היה מוצא "צוות" אחר לקדמה, מה שאין לומר במקרה ההפוך (זאת יאמר, מעבר לעובדה כי נאשם 1 הורשע בשלושה מקרי רצח בעוד נאשם 2 הורשע בשני מקרים).

נסיבות ניהול ההליך

מצאנו לנכון להתייחס בגזר הדין לנסיבות החריגות בהן התנהל ההליך המשפטי ונסיבות הימשכותו. המדובר בתיק מורכב ורחב היקף שהתנהל במשך למעלה מ-7 שנים בבית המשפט.

במסגרת פרשת התביעה העידו 117 עדים. ההליכים נוהלו במתכונת של שתי ישיבות מלאות בשבוע ובמשך זמן רב אף שלוש ישיבות בשבוע. במטרה לקדם את שמיעת ההליך, "בתקופת הקורונה" (במנותק מתקופות הסגרים) הועתק הדיון לחצי קומה בהיכל בית המשפט בבאר שבע, המשמשת כמועדון שופטים ושהוסבה (בעלות לא מבוטלת) למקום המאפשר שמיעת דיונים תוך שמירה על התקנות. לאחר מספר ישיבות, ההגנה ביקשה לחזור ולשמע את התיק באולם הקבוע של מותב זה, ואף הסכימה שחלק משבעת הנאשמים, שדיון פלוני אינו נוגע אליו ישירות, ישתתף בדיון בהיוועדות חזותית.

בהמשך ובתחילת מלחמת "חרבות ברזל", בשל טענות הסנגורים שהם חוששים לנסוע לדיונים בבאר שבע, נסענו אנו לתל אביב וקיימנו דיונים בבית המשפט המחוזי שם, כשבחלוף זמן קצר, המשפט חזר להישמע בבית המשפט המחוזי בבאר שבע.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

במסגרת ההליכים נשמעו 218 דיוני הוכחות, פרשת התביעה נפרסה על פני 192 ישיבות. ניהול התיק היה מאתגר, בלשון המעטה, כאשר חדשות לבקרים הוגשו בקשות לדחיית הדיונים מטעם ההגנה מסיבות כאלה ואחרות והתחושה הכללית הייתה שהנאשמים עושים הכל על מנת שהתיק לא יתנהל והעדים לא יישמעו. מורכבותו של ניהול התיק באה לידי ביטוי גם כאשר העידו עדי התביעה השונים ובייחוד שכך, במהלך עדותם של עד המדינה והעד מ'. החקירה הנגדית של עד המדינה והעד מ' בוצעה על ידי עו"ד שרמן שייצג באותה העת את נאשם 1 (ביחד עם עו"ד אורית בראל ממשרדו).

עד המדינה העיד במשך 61 ישיבות בבית המשפט משעות הבוקר ועד אחר הצהריים, כאשר עדותו החלה ביום 2.1.20 והופסקה ביום 12.3.20, בשל התפרצות מגפת הקורונה. חרף ניסיונותינו ומאמצינו להמשיך ולשמוע את עדותו של עד המדינה, בכפוף למגבלות שהוטלו באותה העת, חזר עד המדינה לדוכן העדים רק ביום 11.3.21 ועדותו נמשכה עד ליום 6.12.21. בקשותינו שההגנה תסכים לשמיעת העדויות בהיוועדות חזותית כדי למנוע את הבאתם של הנאשמים לבית המשפט ואת האבטחה הכבדה הנדרשת כשהם מובאים – נדחתה שוב ושוב (יצוין כי בעת האחרונה דווקא הנאשמים הם אלה שמבקשים לנהל דיונים באמצעות היוועדות חזותית כדי לא להגיע לבית המשפט). עדותו של עד המדינה הייתה רצופה בהתנגדויות, צעקות, התנצחויות, קללות ולעיתים גם אלימות ואנו נאלצנו לקחת את המושכות לידינו ולנהל את המשפט בתנאים בלתי אפשריים אלה.

וכך תיארנו את האווירה באולם בית המשפט במהלך עדותו בהכרעת הדין :

"עד המדינה נחקר ממושכות, בחקירה ראשית ובחקירה נגדית מורכבת וטעונה על ידי הסניגורים. לא אחת השתלחו בו הנאשמים ובאי כוחם, נאמרו כלפיו אמירות קשות והאווירה באולם בית המשפט במהלך עדותו הייתה מורכבת באופן חריג וקיצוני, אמוציונאלית ולעיתים גם אלימה. תעדה על כך עשרות ההחלטות שנתנו במהלך עדותו בבית המשפט... במהלך עדותו בבית המשפט שמר עד המדינה על ריכוז, אורך רוח ולרוב, גם השיב בסבלנות יחסית, לשאלות הסניגורים וזאת בד"כ גם כאשר נשאל חוזר ושאל לגבי פעולות רבות שביצע, פרטי פרטים עליהם סיפר, מועדים בהם נקב וכן הוטחו בו, דברים קשים בצעקות, בטענה לסתירות, חולשות וקשיים נטענים בגרסתו."

העד מ' העיד על פני 54 ישיבות מלאות בבית המשפט משעות הבוקר ועד אחר הצהריים. וכך תיארנו את האווירה באולם בית המשפט במהלך עדותו בהכרעת הדין :

"כל תג ותג בגרסתו של מ' נחקר באריכות רבה וביסודיות. פעמים רבות הלה נחקר על שוני נטען בין דברים שמסר בתקופה שלאחר הרצח (טרם החל לשתף פעולה עם המשטרה), אל מול הדברים שמסר בשנת 2018 לאחר החתימה על ההסכם, אל מול הדברים שמסר בריענון בפרקליטות, אל מול הדברים שמסר בחקירתו הראשית, אל מול דברים שמסר בחקירתו הנגדית. לא אחת, נושאים פריפריאליים לצד כאלה שנמצאים בליבת המחלוקת נחקרו במשך שעות ארוכות. זאת נעשה גם כאשר בית המשפט ביקש (לשווא) לקצר את החקירה הנגדית כאשר עו"ד שרמן המשיך בחקירתו הנגדית בהתאם לסדר שהופיע בקלסר שהוכן לאותה ישיבה מבעוד מועד, ואנו לא קטענו את החקירה הארוכה, יתר על המידה, בשל ההבנה שמדובר בתיק חמור ביותר ויתכן שאנו טרם נחשפנו לכל ויש לתת לנאשמים את יומם בבית המשפט. ואולם, לא יהיה זה מוגזם לומר כי לא פחות מתוכן השאלות וריבויין, אופן החקירה והתנהלות הדיונים היו אינטנסיביים וקשים עד מאוד למ' (אך לא רק לו). כך נציין את ההתנגדויות הבלתי פוסקות של סגורו של נאשם 1 כמעט ביחס לכל שאלה וסוגיה. התנגדויות אלו שעד מהרה הפכו להתנצחויות, החלו לא אחת בדו-שיח ישיר בין התביעה להגנה, בהמשך בניסיון של כל צד להציג ללא הפרעה את עמדתו ולדאבוננו, נמשכו תוך כדי מתן החלטה על ידי בית המשפט ולאחריה. כך יצא שתשובות רבות של מ' נקטעו באמצע מבלי לתת לו להשלים, תוך קטיעת רצף המחשבה וההקשר של הדברים.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

השיח עצמו ואופן הצגת השאלות נעשה פעמים רבות תוך כדי הרמת קול, צעקות ולדאבוננו גם עלבונות אישיים. כך לא אחת העד מ' כונה על ידי הסנגורים בשמות גנאי כדוגמת "מצ'יסטה"; "מקגיבר" ועוד שלל כינויים שנועדו להוציאו משלוותו.

אם בכך לא די, הנאשמים (בעיקר 1, 6 ו-7) נתנו דרור לעצמם להקניט את העד, לגדפו, לקללו, לעשות לעברו תנועות מגונות ולחזור על כך גם לאחר שנקטנו נגדם צעדים והורינו על הוצאתם מהאולם. זאת עשו פעמים רבות כדבוקה אחת, כאשר די בכך שנאשם 1 יוצא או מוצא מהאולם, בשל התנהגותו הבוטה, לגרום לכך שכל יתר הנאשמים כאות של סולידריות, יוצאים אף הם בהפגנות.

אכן, העד מ' לא טמן ידו בצלחת ובניגוד למצופה ממנו ולמקובל בכלל, פעמים רבות "לא נשאר חייב" ועלב בסנגור כמו גם בנאשמים..."

ואם בכך לא די, הרי שכפי שיפורט להלן, שאלת ייצוגו של הנאשם 1 עלתה לדיון פעם אחר פעם וגרמה אף היא להתמשכות ההליך.

פרשת ההגנה שהחלה ביום 8.4.24 נפרסה על פני 26 ישיבות (נאשם 1 העיד על פני 10 ישיבות; נאשם 2 על פני 6 ישיבות; נאשם 6 על פני 3 ישיבות ונאשם 7 על פני 5 ישיבות. בנוסף נשמעו עדי הגנה). פרשת ההגנה הסתיימה ביום 18.4.24.

ייצוגו של הנאשם 1

שאלת ייצוגו של הנאשם 1 התעוררה מספר פעמים במהלך ניהול ההליך. הן עו"ד שרמן, שייצג את הנאשם 1 בתחילה והן עו"ד פלדמן ועו"ד קסנטיני שלקחו על עצמם את ייצוגו של הנאשם 1 לאחר מכן, הגישו מספר בקשות להתפטר מייצוג - ראו לעניין זה החלטותינו מימים 28.4.22, 15.12.22, 2.3.23, 20.7.23 ו- 29.8.23.

בנוסף, גם הנאשם 1 בעצמו ביקש לפטר את עו"ד שרמן ולימים, גם את עו"ד פלדמן. בין היתר, נטען בבקשותיו של הנאשם 1 כי עו"ד שרמן אינו מייצגו כראוי בשל ה"קצר", הנטען, במערכת היחסים בין השניים. נציין כי בהחלטתנו מיום 2.3.23 דחינו את טענות הנאשם 1 בעניין זה וקבענו כי :

"בעוד שאנו שבים ומבהירים שסגנונו והתנהגותו הבוטה של עו"ד שרמן באולם מבזים, חצופים, לא מקובלים בעליל, פוגעים בבית המשפט, בתביעה, בעדים ואפילו בסנגורים אחרים ומקשים מאד את ניהול ההליך, הרי מבחינה עניינית של ניהול מהותי של ההליך – אנו דוחים בשתי ידיים את טענות הנאשם. הנאשם קיבל גם קיבל ומקבל גם עתה יצוג ראוי ומקצועי של עו"ד שמצוי היטב בחומר, שולט בפרטי הפרטים על ההיקף העצום והרושם הוא שלא חמק מעניינו דבר העשוי לסייע בהגנת הנאשם. מבחינת איכות הייצוג אין הבדל בין הייצוג לפני בקשות השחרור מייצוג לאחריהן."

בקצירת האומר נציין, כי עניין זה גרר דחיות רבות שהקשו על ניהול ההליך, כאשר הדיונים הופסקו על מנת לאפשר לעו"ד פלדמן להיכנס לתיק ולאחר מכן הוגשו שוב ושוב בקשות להתפטר מייצוג על ידי עו"ד פלדמן, חרף התחייבותו לקחת על עצמו את ייצוגו של הנאשם 1, כך שבסך הכל הדיונים הופסקו למשך כתשעה חודשים.

כאמור, גם התפשטות נגיף הקורונה, מלחמת חרבות ברזל ומתקפת הטיילים האיראנית הקשו על קיום הדיונים. ככל שהדבר היה תלוי בבית המשפט, התאמצנו למצוא פתרונות בכפוף למגבלות על מנת לקיים את הדיונים כסדרם, באופן רציף, יציב ויעיל, תוך איזון עדין בין האינטרסים השונים שעמדו מנגד, אך בהחלט ניתן להגיד כי הדבר נעשה על אף וחרף ניסיונות ההגנה להקשות על ניהול ההליך.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

האמור בא לידי ביטוי גם בהחלטת בית המשפט העליון מיום 5.12.23 בע"פ 7201/23 עו"ד משה שרמן נ' כבוד השופט נתן זלוצ'ובר (5.12.23), בה נקבע:

"לא נעלם מעינינו החשש של המדינה להשלכות רוחב, בהיבט זה שנאשמים ישתמשו בזכות לייצוג על מנת לעכב ולחבל בהליך המתנהל כנגדם בשל סיבות שונות, כמו ניסיון לחלץ הסדר טיעון וענישה מקלה... אף רשאי בית המשפט לומר לנאשם "עז כאן" וכי מיצה את זכותו לייצוג (ע"פ 6515/16 טברי נ' מדינת ישראל (26.4.2018))..."

מובן אפוא כי הערעור שלפנינו הוא חריג עד מאוד לא רק ביחסים שבין המערער לבין זגורי-לקוחו, אלא גם בהיקפו של התיק ואופן התנהלות הנאשמים האחרים מעלה חשש ברור כי לנאשמים יש אינטרס לגרור את המשפט ככל שניתן. סדר הדין הפלילי הוא אחד וכוחו יפה הן לתיק של גניבת אופניים והן ל"מגה-תיק" כמו התיק דנן. ברם, תיקים שונים במשקלם ובהיקפם מחייבים התנהלות שונה, והדבר אפשרי שכן אופן ניהול ההליך ומפתחות הניהול מסורים לבית המשפט: "לעיתים אין מנוס מניהול תיקי של ההליך נוכח 'תרגילים' של בעלי דין אשר מנסים, משיקולים ומאינטרסים שונים, לתקוע מקלות בגלגלי ההליך השיפוטי [...] תפקידנו- שלנו כערכאת ערעור הוא ליתן גיבוי לשופט הערכאה הדיונית אשר עושה שימוש מושכל ב'ארגז הכלים' שהמחוקק העמיד לרשותו על מנת לאחוז ברסן המשפט" (ע"פ 106/17 פלוניס נ' מדינת ישראל, פסקה 13 [פורסם בנבו] (30.1.2018)).

על רקע האמור, על אף התוצאה שהגענו אליה ביחס לשחרורו של המערער מייצוג, אנו מוצאים לנכון להדגיש כי עמדתו העקרונית של בית המשפט המחוזי בדבר אופן ניהול ההליך מקובלת עלינו. אין למסור את מפתחות ההליך לידי הנאשם, בפרט לנוכח היקף התיק ונסיבותיו החריגות. באופן יותר קונקרטי, הוראה של הנאשמים לסניגורים לעזוב את האולם (עמ' 12193 לפרוטוקול) או "שביתה" של הסניגורים מלחקור בחקירה נגדית, הן דוגמאות לניסיון ליטול את מפתחות ההליך מבית המשפט. לכן, נכון עשה בית משפט קמא בכך שקבע כי עורך דין שיבחר שלא לחקור כשהנאשם שהוא מייצג אינו נמצא באולם "כאילו שהוא מכריז שוויתר על החקירה הנגדית" (החלטה בעמ' 12190 לפרוטוקול); נכון עשה בית משפט קמא כאשר הבהיר לנאשמים ולסניגורים כי מי שאינו חוקר עד בחקירה נגדית, אזי יראו בכך ויתור על חקירת העד; נכון עשה בית משפט קמא כאשר קבע כי על עורכי הדין לבוא מוכנים לחקירה נגדית של העד שנמצא על הדוכן בשם הנאשמים שהם מייצגים (החלטות בעמ' 16184 ועמ' 18940 לפרוטוקול); נכון עשה בית משפט קמא כאשר הבהיר כי "אם הנאשמים בוחרים להתפרע, לקלל ולאיים הם לא יהיו באולם [...] מי שבחר לצאת, יצא, ויישא בתוצאות" (עמ' 17786-17787 לפרוטוקול); ונכון עשה בית המשפט בכך שהמשיך את הדיון על אף שזגורי ונאשם 6 הודיעו כי הם מבקשים לבטל את הדיון מאחר שהם צמים בתענית אסתר (עמ' 18934 לפרוטוקול)."

פיצויים לנפגעי עבירה

המאשימה עותרת להשית על כל נאשם את סכום הפיצוי המקסימלי שניתן להשית עליו בגין מעשיו. המאשימה טוענת, בין היתר, כי העובדה שלא הוגשו תסקירי נפגעי עבירה מטעם משפחות המנוחים שאף בחרו שלא לממש את זכותם להעיד בשלב הטיעונים לעונש ולא להגיש תצהירי נפגע עבירה, אינה מקרית. על פי הטענה, אין בכך כדי לשקף היעדר פגיעה או חוסר עניין בהליך, אלא על אימה מפני הנאשמים. בחירת המשפחות שלא להיחשף היא כשלעצמה ביטוי נוסף לפגיעה הקשה והמתמשכת בתחושת הביטחון של המשפחות.

מנגד ב"כ הנאשמים טענו שפסיקת הפיצוי המקסימלי, לא תקדם מאומה. ב"כ נאשם 1 טוען, כי לא יהיה בכוחו של נאשם 1 לשאת בתשלום הפיצוי המקסימלי לנפגעים. נאשם 1 גרוש, ללא נכסים וללא יכולת כלכלית, נוכח מעצרו הממושך ומכאן שעל הפיצוי שיפסק להיות "מתון". ב"כ נאשם 1 הטעים בנוסף, כי אי יכולת העמידה של הנאשם לעמוד בתשלום הפיצויים עלולה לפגוע בו בעתיד, ביום בו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

הוא צפוי להגיע לדיון בוועדת השחרורים ויידרש ממנו לסיים לשלם את הפיצויים ובכך יתעכב שחרורו.

ב"כ נאשם 2 טען, כי נאשם 2 נישא (בתקופת מאסרו) והוא אב לילד, אין לו רכוש וממון כך שאם בית המשפט יטיל עליו את הפיצוי המקסימלי, לנאשם 2 לא תהיה היכולת לשלמו.

ב"כ נאשם 6 טען לכך שהסיכוי שסכום הפיצוי שייפסק ישולם במלואו על ידי הנאשם הוא מזערי בשל חוסר יכולתו הכלכלית לעמוד בסכום זה. ב"כ נאשם 6 הסביר כי הנאשם עצור משנת 2018, לא מפרנס ולא עובד ולכן לכל היותר יש להסתפק במחצית הסכום המקסימלי הקבוע בחוק. ב"כ נאשם 6 הפנה להנחיה מספר 9.18 להנחיות פרקליט המדינה שעניינן "רצח חריג בחומרתו" וטען שרצח דבורה קורקוס אינו עומד בתנאי זה ולכן יש לפסוק פיצוי נמוך מהפיצוי המקסימלי.

ב"כ נאשם 7 טען, כי אין בכוונתו לטעון לעונש וכי בכוונתו לערער על הכרעת הדין לבית משפט עליון.

דיון

סעיף 77 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, שכותרתו "פיצוי" קובע:

77. (א) הורשע אדם, רשאי בית המשפט לחייבו, בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים לפיצוי הנזק או הסבל שנגרם לו.

(ב) קביעת הפיצויים לפי סעיף זה תהא לפי ערך הנזק או הסבל שנגרמו, ביום ביצוע העבירה או ביום מתן ההחלטה על הפיצויים, הכל לפי הגדול יותר..."

החוק קובע תקרת פיצוי העומדת על סך 258,000 ₪ לכל עבירה [כלומר, הפיצוי המקסימלי הינו צמוד עבירה (לנאשם) ולא צמוד ניזוקים]. תקרה זו נועדה לאזן בין הרצון לסייע לניזוק לבין ההכרה במגבלות הדיוניות של ההליך הפלילי.

נפגע עבירה לפי סעיף 2 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001 הוא "מי שנפגע במישרין מעבירה, וכן בן משפחה של מי שהעבירה גרמה למותו, למעט החשוד, הנאשם או הנידון;"

החוק מגדיר "בן משפחה" – "בן זוג, הורה או בן זוג של הורה, בן או בת, אח או אחות;"

דנ"פ 5625/16 אסרף קארין נ' אבנר טווק בוקובזה (13.9.17) (להלן: "עניין טווק") הוא פסק הדין המנחה הנוגע לפסיקת פיצוי לנפגעי עבירה או משפחותיהם באירועי המתה. בעניין זה דובר על מערער שהורשע בדקירת זוגתו למוות ולה שלוש בנות. בית המשפט העליון דן בהרחבה בנושא הפיצויים וקבע כי במקרה בו זכאי יותר מבן משפחה אחד של קורבן עבירת המתה לפיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין, תחול תקרת הפיצוי הקבועה העומדת כיום על סך של 258,000 ₪ לכל נפגעי העבירה יחד.

על השאלה מיהו נפגע עבירה נחלקו השופטים בדעותיהם. דעת הרוב סברה כי מעגל הזכאים לפיצוי כולל ניזוקים ישירים וניזוקים עקיפים שהם בני משפחה מדרגה ראשונה בכל סוגי העבירות, אך

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

תקרת הפיצוי תופעל באופן שונה לגבי כל אחד מסוגי הניזוקים הללו כשלניזוקים ישירים תקרת הפיצוי תחול על ל ניזוק בנפרד אך באשר לניזוקים העקיפים יוגבל סכום הפיצוי לכולם יחד לכדי הסכום המקסימלי הקבוע בחוק.

פסיקת בית המשפט העליון מלמדת כי שורה של עקרונות מנחים עומדים בבסיס השיקולים בקביעת סכום הפיצוי לפי סעיף זה, ובין היתר, כמובא בעניין טווק על המובאות שם והם :

- הפיצוי הפלילי אינו בבחינת עונש והענקת הפיצוי נועדה להכיר בסבלו של הניזוק או משפחתו כשמדובר בעבירות המתה.
- מטרת הפיצוי היא להעניק לניזוקים תרופה ראשונית מעין עזרה ראשונה, מהירה ויעילה ואינה תלויה בתביעה אזרחית אותה רשאים נפגעי העבירה לתבוע במסגרת אזרחית.
- גובה הפיצוי אינו נגזר מיכולתו הכלכלית של הנאשם אלא ממידת הנזק או הסבל שנגרם לניזוק.
- הפיצוי נפסק על דרך האומדן בהתבסס על התרשמות בית המשפט מחומרת העבירה, תסקירי נפגעי עבירה, ככל שהוגשו וראיות שהוצגו במהלך הטיעונים לעונש.
- הגם שנדרשת תשתית עובדתית מסוימת המלמדת על קיומו של נזק, אין בהיעדרם של תסקירי נפגעי עבירה כדי לשלול פסיקת פיצוי (ע"פ 7899/16 אבו חאשיה נ' מדינת ישראל (16.10.18)).
- מקום בו יש ריבוי נאשמים ביחס למעשה המתה אחד, ניתן לחייב כל אחד מהנאשמים בפיצוי המקסימאלי (ע"פ 8074/16 יורי סוליימנוב נ' מדינת ישראל (2.4.2020)).
- (ראו גם בספרם של יורם רבין, יניב ואקי דיני עונשין - כרך ג: הענישה הפלילית (2022), בפרק 13 – פיצויים לנפגע עבירה בהליך הפלילי).

בענייננו התשתית העובדתית לנזק זועקת מתוך נסיבות מעשי עבירות הרצח ואין להכביר על כך מילים. אף עמדת המאשימה כי הימנעות יקירי המנוחים מלקחת חלק פעיל בהליך לאורך השנים, חרף הצער התהומי והרצון למיצוי הדין, מייתרת כל הצהרה רשמית בדבר עומק הפגיעה, אינה מופרכת נוכח הנסיבות הטרגיות של כל רצח. הימנעות בני משפחות המנוחים מלקחת חלק בהליך הפלילי עשויה ללמד על אימתם מפני הנאשמים. עמדה זו של המאשימה מוצאת אחיזה בדברי כב' הש' רובינשטיין בענין טווק :

"... במקרים רבים האפשרות לתביעה אזרחית "רגילה" היא תיאורטית ועלולה להישאר "על הנייר" בלבד, שכן לנפגעי עבירה רבים אין הכוחות הנפשיים לפתוח את האירועים הטראומטיים לדיון מחודש לאחר שההליך הפלילי הגיע אל סופו, על כל הכרוך בכך, ויש מהם מן העבריינים שתביעה "רגילה" כלפיהם כרוכה אף בחששות פסיים; ולכך מצטרפים קשיי הגביה שאינם בהכרח מתמרצים הגשת תובענה אזרחית בכגון דא נוכח היעדר הכנסה סדירה של העברין הנשלח למאסר ממושך מאחורי סורג ובריח, והצורך בשכירת שירותיו של עורך דין פרטי, וגם לכך יתכנו עלויות. ניטול לדוגמה עבריינים בעלי עבר פלילי כבד, ולא הם בלבד;".

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

מצאנו לנכון בנוגע לרצח של טל ודבורה, לפצות במסגרת הליך זה רק את הקטינים ולא בני משפחה אחרים מדרגה ראשונה וזאת בשים לב לנוקקותם המדברת בעד עצמה, ובעיקר כך לגבי ארבעת ילדיה של דבורה שנשארו יתומים מאב ומאם. הצרכים בעיניים רק ילכו ויגדלו.

עוד מצאנו לנכון לקבוע פיצוי מסוים גם לטובת בתם הקטינה של מ' וגרושתו (אחותה של דבורה) שלמרבה הזוועה נכחה ברכב בזמן רצח דבורה – כנפגעת ישירה.

העולה מן המקובץ הוא כי כל נאשם יחויב בפיצוי מקסימלי בגין כל אחת מעבירות הרצח, כלומר 258,000 ₪ עבור כל אירוע רצח, שיחולק כמפורט להלן:

נאשם 1 יחויב בפיצוי כולל של 774,000 ₪ (238,000 לילדיה של דבורה קורקוס בגין רצח דבורה ו- 20,000 ש"ח לר' בתו הקטינה של מ'; 258,000 למשפחת אלישע סבח, 258,000 לילדיו של טל קורקוס בגין רצח טל קורקוס).

נאשם 2 – 516,000 ₪ (258,000 למשפחת אלישע ו-258,000 לילדיו של טל קורקוס).

נאשמים 6, ו-7 – 258,000 ₪ כל אחד (238,000 ₪ לילדיה של דבורה קורקוס בגין רצח דבורה ו- 20,000 ₪ לר' בתו הקטינה של מ').

באשר לפיצוי למשפחתו של אלישע, המאשימה תודיע תוך 10 ימים בכתב כיצד היא מבקשת שיחולק הפיצוי בין בני המשפחה.

באשר לפיצוי לקטינים, ילדיהם של טל ודבורה קורקוס הפיצוי – כאשר ישולם – יופקד בחשבון נאמנות שיפתח לטובת כל אחד מהקטינים על ידי האפוטרופוס שמונה לו, ואם לא מונה, על ידי האפוטרופוס הכללי. ניתן יהיה למשוך מחשבון שנפתח לטובת כל אחד מהקטינים - לטובת אותו קטין שהחשבון נפתח לטובתו, אף בטרם הגיעו לגיל 18 וזאת לטובת חינוך, בריאות ושיקום של אותו קטין וזאת באישור בית המשפט לענייני משפחה, ובהגיעו של כל קטין לגיל 18 יוכל לפעול בכסף שנשאר בחשבון כהבנתו.

באשר לסכום בסך 60,000 ₪ שנפסק לטובת הקטינה ר' (בתו של מ') הסכום יועבר לגרושתו של מ' שתפתח חשבון נאמנות על שמה של הקטינה ובו יופקד הפיצוי. ניתן יהיה למשוך מחשבון שנפתח לטובת ר' אף בטרם הגיעה לגיל 18 וזאת לטובת חינוכה, בריאותה ושיקומה באישור בית המשפט לענייני משפחה, ובהגיעה לגיל 18 תוכל לפעול בחשבון כהבנתה.

יודגש, כי קביעת הפיצויים על ידנו וחלוקתם, אין בה משום קביעה כי קרובים אחרים מדרגה ראשונה, של המנוחים, אינם זכאים לפיצוי. ברם, בנסיבות העניין, כאשר מדובר בסכום קצוב שקבוע בחוק שבו אפשר לחייב כל נאשם שגרם למותו של מי מהמנוחים, מצאנו לנכון להעדיף בעניין זה את האינטרס של הקטינים ובמיוחד הקטינים שנותרו יתומים מאב ואם, וסביר להניח שבנסיבות אלה אף קרובים אחרים מדרגה ראשונה, יבינו את הצורך לפצות קודם כל את קטינים אלה ואף ייתמכו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

בכך. מובן שקביעתנו כאמור, אינה שוללת את הגשת התביעה האזרחית על ידי אותם קרובים מדרגה ראשונה.

סוף דבר, ומכל המקובץ לעיל, אנו גוזרים על הנאשמים את העונשים הבאים:

על הנאשם 1:

- א. שלושה מאסרי עולם שירוצו במצטבר האחד לשני.
- ב. 33.5 שנות **מאסר** בפועל, מתוכן 15 שנים ירצה הנאשם 1 במצטבר לעונשי מאסר העולם והיתרה בחופף. מהעונש של 15 שנים מאסר במצטבר יש לנכות את ימי המעצר בגין תיק זה בהתאם לרישום שב"ס.
- ג. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירה לפי סימן א' לפרק ט' לחוק העונשין (שיבוש עשיית משפט).
- ד. פיצוי כולל של 774,000 ₪ (238,000 ₪ לילדיה של דבורה קורקוס בגין רצח דבורה ו- 20,000 ₪ ש"ח לר' בתו הקטינה של מ'; 258,000 ₪ למשפחת אלישע סבח (נפגעי עבירה מדרגה ראשונה), 258,000 ₪ לילדיו של טל קורקוס בגין רצח טל קורקוס).
- ה. **בהתאם להוראת סעיף 30 לחוק שחרור על תנאי, אנו קובעים כי מעשי הרצח בהם הורשע הנאשם 1 במאוחד הם חריגים בחומרתם.**

על הנאשם 2

- א. שני מאסרי עולם שירוצו במצטבר האחד לשני.
- ב. 30.5 שנות מאסר בפועל מתוכן 12 שנים במצטבר לעונשי מאסר העולם והיתרה בחופף. מהעונש של 12 שנים מאסר במצטבר יש לנכות את ימי המעצר, בגין תיק זה, בהתאם לרישום שב"ס.
- ג. פיצוי כולל בסך 516,000 ₪ (258,000 ₪ למשפחת אלישע סבח (נפגעי עבירה מדרגה ראשונה) ו- 258,000 ₪ לילדיו של טל קורקוס).

על הנאשם 6

- א. מאסר עולם.
- ב. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירה לפי סימן א' לפרק ט' לחוק העונשין (שיבוש עשיית משפט).
- ג. פיצוי בסך 258,000 ₪ (238,000 ₪ לילדיה של דבורה קורקוס בגין רצח דבורה ו- 20,000 ₪ לר' בתו הקטינה של מ').

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 ינואר 2026

תפ"ח 17-12-65979 מדינת ישראל נ' זגורי ואח'

על הנאשם 7

- א. מאסר עולם.
ב. פיצוי בסך 258,000 ₪ (238,000 ₪ לילדיה של דבורה קורקוס בגין רצח דבורה ו – 20,000 ₪ לר' בתו הקטינה של של מ').

המזכירות תעביר עותק:

1. לעובד ציבור עפ"י סעיף 187(ב2) לחוק סדר הדין הפלילי על מנת שיסייע לקטינים נפגעי העבירה במיצוי זכויותיהם עפ"י חוק.
2. למנהל המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, על מנת להביא לידיעתו את הצורך לפעול בעניינם של הקטינים נפגעי העבירה, עפ"י סמכויותיו כאמור בסעיף 3א(א) לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995.

זכות ערעור לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ח' שבט תשפ"ו, 26 ינואר 2026, במעמד הצדדים.

דניאל בן טולילה, שופט

דינה כהן, שופטת

נתן זלוצובר, שופט בכיר
(בדימוס)
אב"ד